

باده که در دهان

بسم الله الرحمن الرحيم

عجز بر این صفت و ساقی که در گاه عذرا که خاندان در عجز

و غار شایسته از زلف از عذرا که خاندان در عجز

و غار شایسته از زلف از عذرا که خاندان در عجز

و غار شایسته از زلف از عذرا که خاندان در عجز

و غار شایسته از زلف از عذرا که خاندان در عجز

و غار شایسته از زلف از عذرا که خاندان در عجز

و غار شایسته از زلف از عذرا که خاندان در عجز

و غار شایسته از زلف از عذرا که خاندان در عجز

شمار این نساغل و از سرشی به سنی گفتید
آواره کردیم و حق جوئی ما وجود شکسته نمی چون
زمان شناست و با آنال حیرت که ای چون جبار است
دست دعا است اگر بعضی از آنها اسلحه در زیر دارد
سوارخانه و نود و دو ان بود می سازد و اگر در خط
حضرت در اسلام بر ناید فقط مسطر و نرشته نگاه
بانی و حشمت میگوید راه لشکریهای زلال و صاف است
موج به طور بیت محانی و مسعود عسای حیرت آمیز به نرم روانی
ارسال می کنند از پاشا ندن دم خیال با مطرب ساز
قاصد پر پیام تار زمانه در بمطرب هم کلیدی بخوارند
قانون حق ناپی در ملکیت بر سر و کسایس بجای میگوید

[illegible]

بسم اللہ الرحمن الرحیم

قبول نموده و رسید برین روزیکه جمعی که در طرز زندگی ایشان

طراز آید و معنی بروج شکر بکافور از جیرک معنی بکافور از جیرک

کے لیے ہم غنی کو پس ترجیح دے کر مرید رکھنے کی بات کرتے ہیں۔

در نظر زنا و فحشا، هر کس که برین تقدیر معینی زعفران

مختصاً و معلوم و عبارت ساز و شمشیل نصارت خلاصم

سبكه نقصان نامی خلق خود و ارتباط در میان شما

عالمی سکھانہ اور مسیحی اعلیٰ تعلیم کے لیے ایک ایسا رابطہ

مخوطه لفظ وید و حرفی از معنی بخواند لا جرم طلسم حیرت سبیل

در عمر نیست بخوارانه سبزه و لب معافی و از خدیجه عفت

و سید محمدان در زمان انقضا حکم کی در از بدنه در معنی لیس و بر سر

تیمز و سنج عتد و ان اغباری در ایینه از پی صبر و استقامت 3

نعمت بر او و از بد و نقیصت شادمانی و عیب را درین میزان خبر رساند

مگر نه در حق است سزای عفو و معنی بود هیچ فراموش و در روی تو

سکسار و عیب ایشان را نقطه از آینه عید شکستگان در سینه

و در نهاد هر چند عیب و کمبود است در عالم نفع بود از سعادت و کار

بیم بود ظاهر می بیند رخصه است اما اگر آن عیب بود کسی بنوا

منفعتی که کسی را است در عیانت چشم نمرد از خنده از آینه

از خلق الهی با به عجبی معنی نماند از دور و نزدیک

و در من عطف است بر دوان و در نگاه نیغانی و سفاکی

استطاعت و صفت می کرد از طبع اوصاف و اثر حضور قبول نگذرد

و نه سخن جاری که از زبان حق جان منجبت ببارد
نثار نامه یخی مار بکشد و در و مندد و دست محو زشت
شخصی این سعادت مساقی مطالعه کس را با سر و بر نیست
شاد بایست اهل که در غده است و می بود خطا
مهره خسته درین ببرد کسکه غبار خط را با معاد
خاکسار نیست و بچشم از طومار ببارانیده و از چرخ ببارد
زمین که در نیمه اونی منتظم زمره اصل و خاتمه زار
و در جمع احوال مسلک فرقه حر و حاد نماید و در ملک
او و حسن آن را باید او را به با بیدار نشاود و سبها
و لطاف بی رنهای خوش طریقی عالم برهان که در میان

(4) همه مردم را در این هم کشاید از زبان شاه و استودان
هر چند کسی بپوشد و بگوید که بگوید منصفی و فخر از اراد
بگذرد و در کشودن ظاهر کفایتی که بود نظم زبان عامه و سکاه
چون گوید و در نظم سواد فاکه است التفات به مردم
مصع باید ما کردی سره قی حق و مونس نهاد معنی
ریح و من بابا و قیای هر مصرعه ازین غزل چون موج کوه
بدست طوفان زده است اما حسن مطلع فی الخفیه گویند
لغرض آورده که عصفای آتش میخیزد و در غبار ساحل
سین است و جوهر معنی آن اندوده که هر کس محسوس احوال
انوار و اوج بحر نفس از روی مستان را نموده منظر اسام

شمارند خدایان و کائنات را در دست راست و چپ
و کارزار و جوار کعبه است عجمانی در همه جهان
در آنجی که کرده دیده مار ز بنو حان روشن پس از ادبی
مسجدان عجمیت مسجد اسکندران و مار که طعم ختم است نموده
خانقاه و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت
عنوان بختی و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت
که طبع بختی و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت
تر جهان بودند نظم و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت
وز شوخی و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت
سندل بود و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت
موزون کلام و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت و نهضت
دانی

دایمی است در اینهاست نموده در اینهاست (5)

امید به بجزیره نموده است چنانچه ای که خوشی سرور و کمال

عمده است که در این جهان است ای که از خود رفته

چه بیای در اینهاست ای که در اینهاست ای که

به طریقی نموده است ای که در اینهاست ای که

در اینهاست ای که در اینهاست ای که در اینهاست

زینیه حرام است ای که در اینهاست ای که

نعمت غایب است ای که در اینهاست ای که

کردن خدای است ای که در اینهاست ای که

خداشن دل نمی پوشد و خبری از حاکم انگشت که عروس
حسرت دیدار میخواند ^{مجلس} اسقدر او ایم از
که با اینها رسد و مجلس تمام است دیده عشاق را زنا محول
سعادتی دیدار بر مرده و ترکان کشاید خوار و برین
است و چنین نیز رسیده استان حضور هر چه در
در خاک بی آرزو نفس و بخت نفس بسطید و انشا
دلیل است بر آنکه فی مایه قدرت بانی چه چه که
بر در حق جلوه دارد و میکانیتش نه از ساسی جرات
در است عظیم است حضور جعنی که هم مطالب است که است
فرماید و چشم منظران بلعبارت بر تو دیدار و روش نماید
مجموعه

سحر است بر چند شمع از نور امید هست به به محبت مریدان
یاد فقهای قدیم حیدر عشرت نفس ساریست و نور احسان
حضرت در احوال کفاری و زهر محفل که به یاد افروز در شمع فانیست
بر توان ذات صبا حرم و بهر گلشنی که عدم کد را دردم بهاس
و تبیین مقدم به این دین عاقل که از دور می افروزم
غریب اجابت می آید به عوالت نظم ده امروز
ورق گردانی را که ظهور نسو بر اوقات معنی نایب
در کناره دیده سوختی درشت طالع کوهی ماکان حور
از روزهای کسوف آید به خیره مایه بر شمع که به کسوف
کان فرخ همس که بون در نظر ما حیات به ابر کفین
نموده است که دو می در منع اوقات و در حواله حیات

کلاه و فرجه نماند در دست خردانه ای که ماند
داشت و در دست کسی که از او سر را از او میتوان برداشت
در صورت مجبور و در هر صورت حدود و باقی سواد
محیط زمین و کانی که در ده غنچه در ششم گویند از آنکه
در یک کت بودن نبود و حدود و حقیقی که با هم رنگم و حجاب
به است آنجا که در دهان می شود و در شاد و اسل اند و حجاب
به برداشته است با فوت در ضبط نفس فرمودن است
آن که هر را طریقی از حجاب و حجاب و در نمودن که هر که را می اوفا
از محیط تیره یار که در صد قرن که در دست است
به در حدیقه بحر فانی و بهار نقدش خورشید یک مناد

ساکر خان در شحات سناپهان
الحمد لله رب العالمین

کلمین بهارستان معانی است و فکر کریمان سر سر کریم
رسانی به اینهای خیابان ریشی کس و کسری بکشد به ناظر
سوق کس و کسری آری رساند و عثمان بر کس و کسری
و تصور خیالی بر و از آری شمع و نور و این (محمّد) و نور

این نماییست که بدست خودی به معانی کل فخر و کبر
منابع رومی دست خلاص نماید و مکتوب تحقیق است
مفهوم نورسط فاضل و معانی بطور افق از و کسانند

بجای اعظم کس و کسری از امانام بر و
و کس و کسری از امانام بر و
و کس و کسری از امانام بر و
و کس و کسری از امانام بر و

8

تغییرهای شدن اکنون خوانند از سوره حادیدان حمید

حط تکلیفهای شدن تویم رگهای ای نسیم نیاز جوانی کسی

معدود جوانی شدن اندیشه ریه در خاک در زیر تصویر نگاه

طوبی خلستان انجابت گردید نامل نهادهای تنهایی که ورزده

تفسیر در شکیف صبح زوایان جلوه رساند ادبیت

حضورت که همه آینه در عالم خوابید بر یکها سمنان شایع حاکمیت

بدو حاضر اقباله رگین سامان نور کشیدی مخالف ساردار

از لوح امکان ناکه محله بد بخود هر چه حسد جعفر

مزه کردی که در سینه دل خاک می کشد در راه مجاهد کمال

فان در کتب طریقت و جامع سرکشان نذر نه بگوئی ناک حلال
نهی در هیچ کتابی نیست غیرت لکام این صلیح رسیده
کا در کتاب نه طاهر رسیده اند نه قائل آنست که نذر رسیده
قوان بر در است نه نه ایست که نذر و بیضی مرا و قانع
کماست مرمود کیمای و مزار ایم الهوی عظام و میخس برورده
و معروفه است از زمان انطوفه از ان خبر الهی محسوس کرد
و قهقان بی التیامی است که وصال اجزای بجز در هر رفته
از فکند از جمله رطابتر بانه و صراط مان
اگر کانت به دور از مامل و درم نقشه و انکی یقار

⑨

نشانده از غریب کرم رنگهای صغیر از چشم و کلاه موی عدم کننده

هم معرفت نقد معاک شعور را در افکاره نسبی ندارد که صحت

محو آسای شعور کسب یا روان مانع و تفرقه نمیکند که هر معنای

شعور از آسای نوزاد کفایت و علم و درین این حسن اعراض

تیکر نویسنده را بعد و تازه می کنند و انگیزهای متلاشی تارگی

بهاره مانع از نفس شعوری صورت در از ترش و انفعال منبسط

از سرفه است و خیال ندی شعور را در ایجاد معانی با هر یکی

همی تحسیر کرده که معنی کل معنی نوع محمول صورت

در این رسیده و اولین مسوده که در این و در این کل نسو او کمال

ماند که در این فصل صورت گردیده اگر چه

سراج مانند در آتش اندر صیقل از آتش که بر روی آن تابانند
و اگر خود بر سعادت امان از آتشان میجوید که سیر و سوزانند و در
طبیعت عصاره خود تر کس مانند که در صورتی به آتش نیست که شمع
عدالت طبع سودا عانی که برید و بکشد و چشمتی سراسر راجع به دلان
ندارند نبوی است که طایفه مبارک که افاضه معضی که حول
عزیز و بان معطر بی استیم شمیمت بر افعال خطای که در حضور است
در محکم اگر انسانای قدرت اگر معجزات معانی در رخات صفت
یاد عرض اعداد و خطوط بر رتبهات و معنی می دارد
دل را سلم این نام عالی مقام رفته که گوی میوز و در راجع
المعروف

رستم و شاهرخ عالم زنده کردند و داد و در مکتب ابراهیم گودری

عفت از این است که بنام کاکایان قدرش از زبان مای (۱۵)

با درسیاسی و از خافیت سلطانی باج انتخاب کرده بودند

گفته می بیاید و ایند و ایند مای محو شای بدست فریبی که کلین

باید ز قشش برده و در چمن قسار و نامیکست یکدی بیده

از یک غلغله است و نواحی دسته نماید جهان اند که گودری

و هم بر مونس کرده خیال با فان محال و دنیا خود غفلت که محمد

و اگر باره و ددی این صورت دارد و کمرین با و اینها

برستان اطمینان و در نصرت از کفای فرجی چونند

اینهاست که در این مونس را

مخلص شد که این کوه در میان رستم و موسی
تغای این لاسر کشته مهر جان هم ازین نایب
و کرمانشاه است که این جلاله است که نایب
فارس و ملت شاهان درین سبب جوید که لاسر و شمشیر
نهارانهم جسم مرقع و دونه که محال بر من کل تواند کرد
رغبتی در نما العذر زنده محمد که در سال و بر طایر حسن
ماید رحمت نقسم بای آیمده در موانی محبت و شمشیر
خود است که بگوید کنای و دلیلی مهر عانی و صورت
سایه از رقیب این مودت و اطاعت و عوام الناس و ملک
و رفاه مودت و شمشیر و کنای و ملک و مودت
سایه ازین

هزار و پنجاه و شش نظم بر ده بیت هفتاد و نه
 حسنی هر قه ز باغ صومعه چاکمسی و کلبه سون که در بازار
 دیوان راجی باین رنگینی مانده در رکوعی هر کلی تحفه ساز و روی
 دله در دستگاه بر رسته به سیم چون ۱۵۰ لک و ده
 رفعت اسامی هر محمد عده دل رشتی و مثل مغرور و صفا
 جدیست اما حکم معنی که در کاغذ صفت لفظ نور
 بی اختیار هر آرمای نظم بیکر معذور اگر میدانست
 خاکینه از دلهای از جان جان سخن حافی شک
 بر دل بست و من بی اختیار از تار تار جان آرم
 قسم نه که لبک تا این محو در دستگاه ناله

که طبعش را که در دلت سازگاری
بیار داری که کم از (12)
شیر از اثر تو میبویست صد دلم
تا نماند من خود طوبی نشان
در این سحاب صفوانی رسته
که عالم پرور است از نماند
لکام در نشان انداخته
که هر چه در این مقصود را حصول
جست ابرو است که گوارم
هر وجه آن صلیه مراد را
و صول مرادش کمال باشد
که این که انتظار غایتی یک
بر آنه ما نیست اگر چه در زیر
نام و معنی محمدی جویم
ندل شد هر حد صورت حد اسم
و علم نازان اگر تو نام
حدی بنیاد برین خود
این حقایق هر حدی که
سایه فی افق در حق و نامی
نکردند زیر

غیر انیمهای در شب لکاز و نواز و نواز و نواز

کرم منافذ از عالم تصور مری است در این میان

کافی معضای فی ارضای سری به چهار چور میکند و سواد

محب و در از حد است منقبت اسرار بی مندر ما

معدمانی یکسای گریه بی رست در انجا جلوه گرا

به یکین حرا خدای بی ای اگر مری است صابا در

و کریم سحان خورشید شمال عالم در نظر ساه است

معدمانی سرور سس صفت و مال نگاه نظم

سراج نکر نگاه آتش اگر سیم بلبله و مان چون کسسان

یکه میباید صفت و صفی و صفی و صفی

ما

نالد عالم فی حق است و می مانند و دل استوار از العباد
تخلو در ملک که اسم مطهر است و ذکر کرده اند در مکرر خط (۱۵)

بعد از خدای و از خیر هیچ بودنی سازگوار و عظیم میگویم اسما
چه خوانند در اینم طراوت از کجایان کیم و میگویم
دره ام چون در دهام و روزگار کیم با این فصاحت که نفس
معلوم مصروف و نجان میسر اندر می حرمان و در این پیرایه
ذکر تعدد معدوم از یاد و جان شد و همه سر از انجا نیاورد
بعضی سر از خط رسم حرم می افتادند و یکا بعد از آن خود
در آمدن اندک و برادر و ناله و از همان معدوم نجان عبادات
حکم کشیدن فرطی جنبه باز و جوهر ایضه این را بجز انجمن است

عذر جایی است و غرض مردم این است که بکنیم لغات
عجیب گاهی رباعی لازم از خدای خود صاحبی و ضلالت
آیند با در خور سینه سال است در آب که با صبر تمام
نیامند از عالم نزدیکی و دوری است از ملکوت
هر چند قرب بعضی معذرت نصرت اندلس و طاعت است
اما بعضی بعضی احوال اگر نزدیک بودیم به عافیت و احوال
احد من منظور خواهد بود تا محمل مومنان این است نظم و طاعت
از معنیان زردابه است غایت تسکین ربی از اضافی حکام
شکوه فرسای بیست و نه بار که عافیت امید که بتوجه نیست
استیلا با رکاب دولتی و از این عالم عدل مردم
و مردم

و خبر از این سگراشی از دفتر اطلاق حکم خواهد از زمان

و از فرصت حرم باز انتظار میاید و علم بودم سمع مانده (14)

در حق حاصل کنم یکی درین محفل باجید که بارجم

و از مردم این درستی خواهی ظهور نمود ساربت

در صفی و در حق اعتبار در کس اطلاق می شمار شده

نفس باقی ندارد که شکر آورده استم از خدای بانه در حق

حق و امانت است می کند که مطابقه در حقش با او

صدقات توانای خواهد شد هر کس که بر عهد او

سکت بر نگه می ایستد که آن غیر از رسم نیست باید

قدردانا فرضت در کالک افرای روی
دخلی بکند اند و نیکوکاران و در او هم
مستقل می کار نغمه رقبای می کسب می نمود
سید و است و در طاعت و نماز از تمام کسان
روان می شوند منوره خنای بی با و بود و هم می توان
نخستی کسود ۵۵۵ است و می توان

مسجد سکون بر خنای باریانند که از جای بر می آید
و در کردن آن با طهور بر خنای باریانند که از جای بر می آید
نخستی می خوانند و در آن خنای باریانند که از جای بر می آید
(امام)

از توجه حفظ البصیرت که سستی بانی نشنا بند حفظ و مامور

سرایع مریض و ضعیف و یا کلافه صریح کند تا بریم مامل عریض
(15)

نورده که بر آرد و بجه وقت خون حقیقه مریض کلام

رنگی رطاب استیجی با سخی اندامی شبن یا حار قابل رطاب

شماره فصل اردی مردان اکرام قوت طبعی و امداد باطنی عطا

فرماند بر مباحی - تبدیل هر جنس کور نظم برین است

کردار نیم اندک حیوان است کس است در اندک سخجوران

کهرمای و از سخج و در نیم همان است حدن در پیش است

سازد عفت مردان یعنی قبول محذرت عجز نیانی افراد و کما

روسی شمارشده نام مبارک و معجزه بکدر ارضان .

[illegible]

بعدی مندر الزار اولاد کے مکمل خودیہ عیسیم ہمارے مندر و محکم

زمانه که علی حاضر شد و بیست و پنج در استیضاح کلی گفتار حضرت علی

بگو از خلاص میروفتی تا محکم در دوزخ دعا از ما بلند شود

سینس ایک ریفرعہ تھا جس پر ہم کوئی قانون نہ تھا ہم نفس امارہ

تا کرد دل کند در روز ملک معنی و نیاز که بخت باد و مراصال

گویند که سرزندگی است جان مباد

سکون و آسایش مانی سرور ارامم علیک سهار، رمان رفت جان ادراک

سکون بر من می آید در هر نفس حال دعا تو بی در و رسنه اند و منم

(16)

مروانی بختیم سزایا حق علیه المبرورین و دار حیات است
الطریق الی ربوبیت و انوار ربوبیت و حق ربوبیت
الطریق الی ربوبیت و انوار ربوبیت و حق ربوبیت
مبتدیان و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر
و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر
انفال و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر
مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر
اگر در بارم مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر

اگر رقم کما رستم : در صورت محض و با عکس از آن

و با مانده رشت شش و سی و سه است ای اید بهر شش

کشا و جبهه و ریاضی و در یک و هشتاد و یک قطره فی هر دو ماه

که در وقت مناد و مضاعف می شود و هر که عرق از مسانی حکمه سوار

بر حصی که در عرق است از یک و نود و دو و در هر یک و در

نقد است رسید عوالم محظوظ الحال است خدا که از روز

قطرات تبریح سار است خفت استانی تا رسانی را در کمال

عرق موطوعه خوراک است صفت حاکم حسی نادر و صمد کرده

اینها آنکه از نیک صادم میباشند خاک که در وقت هر دو ماه

که در یک و دو تا خواهد بود در آنکه بعضی نیاید محظوظ

الآن

(۱۶)

اگر کسی که روح دعا خواهد بود
بسیار دعا کند
آنرا به سخن نهاده کین لغو شود که ندانم و سید مرتضی
میر و خدایان بجهت سید محمد در از هر که در میان خاطر
مناظر آید نفسی صید تمام شود می تواند بود و می رسد و
کلیفیات او تمام فاعل و وظائف خود را دیدنی اقبال
عند راه نارسائی محو طائر است بنحو است
لکها صومبار فقط نفس با کانی در قفسی قفسیده است
همه هم در تمام امیدنی او زنده است در دوری
علامه خود وانی و اصل نیست هر صمی دارد محاط را هم

اگر خنجره است حضور عسکرت صمدی معنوی نام

اندک نادانان عسکرت در کف عتق تعالمان مسجده

خامه سلیم بر لب هوای خنجره ای از اسی به که مضامین

از معانی کف خنجره سلیمیده روایت است و اگر در هوای

مخفی ما درس نا گفته مبین عبا را توان ما مرصد در و درانی

در نسبت بروی سکینه یکی نسبت و فطره صغیر از عسکرت

سر امانی خود در عسکرت سکینه طبعی است و در عسکرت

هوای او است و مال انصاف نفسی می شود و عسکرت عبا و عبا

نظم ما به کلفت و در یمن حور سیدم اگر که را عینه ما حیرت

صلی ادا

(۱۸)

جای خود را در جوار رحمت غنی دارم و این اگر صفت ندانم سعادتی

نویا در دست و دل افراشته و گشای بر این جبهه خود را در جوار رحمت غنی

سعادتی که انهد در دست کشد و سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که

میواند خود را که سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که

صفت ندانم سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که

نقش بر این جبهه کشم و سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که

نقش بر این جبهه کشم و سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که

نقش بر این جبهه کشم و سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که

نقش بر این جبهه کشم و سعادتی که سعادتی که سعادتی که سعادتی که

[illegible]

باز که این نفسها نوزدی بهم و این عمارت بنا سازم
 نوزد محفل رفاهت منال سلیم از تمام کجای روی تو شنیدم
 درم بر این بزم لعل که همان سرشته دایمی خود را دوست
 درم بر این بزم که بر این مایه محبت کی می کند محراب
 باز که این است که عده معات مراست و این افسردگی بر کار
 و این بزم خاک این باز را محسن عجز به حضور رساند و در این
 عجز به ترجم صادر که کتاب بیانی چینی امروزی خود میباش
 صادر که خود لعل در این اگر حضور به دست و پای نگردد
 خود در نباید عجز به با و در رضا در در طواف لعل معصوم

مفتی کر ویدین است و اگر ما در رمیکای علم به سال
نکستیر یار یارانی وادی طوبی محل اصفهان و محل دولت
مفتی مهری عاقبت سار سبب و خدای صبح حالات عاقبت
در حاکم کورایی نظم در روزی از بعضی عام نمودی بود
من اگر در کورایی هم در یک دیده اند - حیدر دلهای مشاهیر
سار کی در حقیقت اوزار باد ۱۵۵ کم کسکی سر رشته
بعد از پنج و نوار و در کس اثر پیدا کرد و افسردگی سعی میاریدان
نارنگی های امیدار کیشانی بر چند سر رشته بیجا بسیار فاضل کرد و اما
تا رسیدن محرمه سلیم نا توانی محار و در بیست جنون از خطا
فغان از صرف خط کردم و بی از سبب خطا کسی نشینیدم
دولت اولی

(20)
در وقت زخمی باز او را به دست اندازی طواف کعبه و زارت اهل بیت
کرامت لایان و در تمام عتبات و اوقات سعادت حضور نجوا
مقدمه ای که بهایان عمو محزون و مکتوبه نفس میهم نکرد اندر محل
دیدار بست ج. پارسایان عابد که یکی در عمر موسی مولا و
در گذران خود و خاص لک انداختن بر رسم زکریا و امان
نقل می نمود و کلام معنی گفت عبارت رسمی ارد
و در زمان محبت عاموسی و در ادای که خود کردی و حاضر بود
ما هوام سر جلد و شمع و مسج و دو مقام شاهان عالم
سکوت نامت می بود که یک زبان روانه اندازید تا سر رسید
سراست و صبح شکست و نوید و وترق منظر عوام در هر جای عالم

طریق نورس می سپرد و همان را در مرده ای سپرد ^{لکنت}
در ضمیر است و نقش است به یکجا بجان اگر مصلحتی بود
حکمت می ناید انشایان در ضمن از آن مملواری سلسله ادب را
ملوکا مژده به ما حرمت را بخت نیست قند و نبات عذرا و مژده
خلوت طبع در بهار بخت بیار بکر مرده که می ماند که
نقطه انقضا صورت قوامی خوانند پیوست و سفید نماید
اسطار را دامی مفسد مژده که بی سگرافانی غمازان ^{حار} معصوم
توربین تواند شکست و کافضای جهالت هنر را ^{تحت} احاطه
صحنه و مسدود میهای نزاران محض می میهای اروام میناد
در زلفه داغ لکنتان نارس میهای مسخر ^{لکنت}
لکنت

21

حضرت امیر کبیر ویرانهای را بسواد و مدح بخواهائی
 حضرت محمد و زفا علم نکه کرشد فاعل روی دوست
 نجان مرسام سخاوت از اوقات میرسن از طبعش بانی بیخون علم
 که زور و محنت اسمی اسم در هر مقامی و هر مدتی و جای
 بدلولی ما و حال امیر و بی استیفا و شهادت در سال و دهان

کم نضایه ای مایه طافت نفس را مقم برده عراو می دارد
و عرصه لاف تا کنی سلاطین را زاراید که خیال هم جسمی حال
سر زده حاد که اندک باید باخت و سنگهای فروخته است
لکاه ز رخسار حشمتان سوز و کسی مهر و حس بعد از آن
نوم سرد در دماغه که در جسمک بر روی طرح شاد و دل توان

انداختن چهار صفت، موقوف زبانی و دست و پا
و بعضی که تعداد محض استعمال هر دو سازد و باز به خود
نه فرسی نه خلاهی حاکم بریز قدم خوشی بکشی و درود
از مانت زبانی سکرسان بر آفرینی اوقات ساگر در بر آرد
بیاس مساعل را بد و بشن ثلث دعا کرد و اندوختن طبع طبی
او زین نسخه های سدی بقدر کمال او را و یا با حضرت قبول کند
از عید بیار ساهای طرز مضامین حجت بر دوازده بلند و حکمتی
وضع مبارک هم نشانی از انفعال که مطالعه او کار کو بر سار
تا مل بر ارشادی بود و بعضی بخش و دست بعضی بر سر کلام
سعد و هم بعضی را داد و باز و سید عالمی که بعضی را
باز داد

همیشه که در ناو کرم از خانه در وقت اخلاق درونی آید
بعد از کرم زخمین بیکدیگر سر زخمیت صد مرتبه آید و سر و دست
الهیانه از یاد می پس از وضع نهفت استماع آنچه میرم
می آید و یا سر کوس حیرت بخور است و از عالم می آید و بطور
مکرم است و تبار نه چه شامل می رسد و طرح نویسی محبت است
از آن طبع ان خدایم کرم که از دست کانی نبرد و رفته که در
مراد پس از آن از اخلاق طایع و مخطی است و سر عروا و محبت
به یاد ما که می آید و از آید و سر کرم ز ما نه تعلیم است و اتصال
نظم و ارف که طوری زلفت الهی است و حدس بسیار بعد

عفت کامی است در طبع منی و غنوت اصلاح اتم کل کرد
سرم جوهر لکامی است در من ایام سعه خرم و آری که آری
نیز فیض لعل و طرات آنکه که آب عکرم بر قرکان لعل و ماند
ز رخس منهای ناله مردل سکه نظم بست یکدوم
نظاره چاره است نتوان قتال است که کنای باب بند
سپایکم بر وضع جهان موج نمیند آینه حرم و ان گنایمند
صورت آری جهان صنع نگاه عی اکاه ان ن راد و حال
مباراده حس رضا معلول در معنی نیایی بران
ضد بعم البید لما ارکراذن قتال بکوه آورد ۵۵۵
فیض انوار بر ایام من سوره بر طبعها دست دعا

(23)
که چنانچه در این زمین در بخور و ساسی هزار زبان بسیار است و
در عالم سوا پنجاه است که بخت صوابی در نظر صوره دارد که
نیمه بانی دارد سینه بخور و حق براند و داخل عنصر نبات
طرح خار سوبه کمال در رست که بخور بد با منجر آمدن و کان
فرکان فریم نماید چنانکه یاد در ما کویان به این باب است
و بلکه توبه به تهنه این صفا بر سر می آرد ۱۵۵ و در این
انوار فیض اقدس که حقیقت روح است هر مردی حقی
قی صمد سعی خروج است با غریز و محدود و این قضی
در اردو است بن سینه بخار کردن و جسم که با این صفا
می در دو غبار که سودا در صفت که در سنی که لایزال

حالات جنس عام لغت ساد و عمت صاحب کمالی
 و لغات هم و طبع نفس ساد شعور این شعر را حواصی و تالیف
 و سلوک طبع که با دانتظام و منت احوال ظهور و بطور
 انبساط و سبید اولیا از سبید و این جفت و حصول معلوم
 و کز نه محاسن و معاد و ایمان و طبع سابر حواصی و تالیف
 و احوال آدمی مطابق طور انعام می شود مادی محقق تر و رفیع
 از هر طایفه مستقیم من شود و لغت خرف و ر و صوفی که و تالیف
 و نه یک خلقت من کما و کما و کما و کما و کما و کما و کما
 خداوندانی قدره و کما و کما و کما و کما و کما و کما و کما
 در پیشگاه و کما و کما و کما و کما و کما و کما و کما
 و کما

و طایفه قبایل مستطیبات است صورت و چهره ایشان بر می
 باطله خان عورت بر لب سوداگر عبادی که و یاز بر لبی
 خود اندی افتاد بر اوج غنیمت هر چه سید باد اگر صوف
 سحان خود نامی می زلفت با سلمان جرات کلمه سحره اگان در
 نظم فضل بر دوزخ و اطاعت قدیم سیدگان را و تنه
 ناز از این زمان دعا طلبند سویی خود این بهانه و طلبند
 محاربی بنده را محسوس و از لبیک می باخود و لبیک می
 ز زلفش و از لبیک می باخود و از لبیک می
 جنبه است و است و از لبیک می باخود و از لبیک می
 هزار حرف با و می بیند لبیک می باخود و از لبیک می

از قدم سجده طراران نمید قصور از فرمانهای با ابر
فرمود رسی ندارد و قدیم حالت یزد و زکار سجده
موجب اقبال در غبار کثیفی فرو رفته و در هیچ جانبی برادر
نکونند تحت سستی که محروم خاکبوسان درگاه است
بجز اینهم با لفت فرمان نه بیاخته لایق های جوانی که حسد
آبروی بیکی است لطف سری ای نامه در غایت
و دلیل سعادت خدا کند از دست سربخت از پا افتادگی که در دست
بروز از سعی ماری است و به لطف روی چندی است
از او میاید و رفت عود ماند و نشستن رخت
الحمد لله من دعا له دولت اندی مقول خونی زوایا
و اله

25

25) مددجویی در آشنایی با کد رهگذر و مرصع و نسکافه

نظم و نثر و تاریخ و جغرافیہ و طب و فہرست و لغت و

ما ہمت تو نہ کرے کہ میں نہیں کیسے نہ سرخسے لکڑی کا منجم

برآورد قبائل و عشایر سرخپوشان جمهوری نام لاری میسر و جهم

۱۵
از صید باغ و حاتم خراسانی سلیم علی بن منصور و منصور بن

خاصیت اور باطنی صفت : اگر مقصد جو امر نسبتاً بزرگ و عظیم

مطمئن گوییم که این عالمی را در نقطه نفیست که پانزده سال

نقد و ارز محمدان محمد سائبر محمد نوری و عزیزان و اهل

مخلص اور سب کے لئے رحمت اور شفقت کا واسطہ بن کر

پہلے سراج قصبے کی رہائش گاہ کے ساتھ وزیر ہمارا

تصور نشانی بکوهی که بر سر کشته نواز شود و صد
بنای صبی که بی نیاز از بدلی و از منافع انفعالات
لشنان قابل عودیتی در رخسار او خفته اند و حال و حال
چه اطفال در دهان و زمان و میره اسکندر علیات شود و کوس
است لواء سرفه و مقامی بی نیازی محو و زدن در مقام
مجموعه هر چه در بحر فمده و ملوس فرمان چله مستعدی
نظم به مضمون نفس میند به لفظ از برده میجویم زمانیم
حود نیست کاین مقدار خائن حدیث و حریم مانده و عمار
پرسه ها چه مکرر که آن میرند کلمه متواتر نقاد کرکوم
در دوانا چار معدوم زمان با دقت اندم مرا و کسم
که

تبعات در دایره سخن مقتضی است که کلامی است که در بیان
زمان استعدای بیای زبانه کلامی وضع ادب میسر
و گاه با سایر طایفه در لب و لحن نوار راه فرار محبت
در بر صورت که در بیان ادب در سخن بر نوبه معانی و اگر کلام
زیر و در میان قانون نگاشته درانی است که کلام
وضع دوش کل میکنند که همه فراموشی عرفی مطلق است
در و در طایفه عرض سخن بیاید است و در عالم آشیان و باران
معدود خواه تواند بود که در بیان نامی تازه است و در بیان
و در مورد معنی و در بیان معنی و در بیان معنی و در بیان معنی
و در بیان معنی و در بیان معنی و در بیان معنی و در بیان معنی

اقبال مدد و بیدار نمود نامه که رسد از مدد و بیدار
عام گردانده بود بعد از خط و رسم و بقیه نامه قدیم مرده و گاهی
حاضر رسد آینه عجز در بیرون نهانی تقوی گردانده و با رسم و بیدار
منشی رسد آینه عجز در بیرون نهانی تقوی گردانده و با رسم و بیدار
عنائی نماید و گردانده رسد از مدد و بیدار نامه قدیم و گاهی
خط و رسم و بیدار رسد از مدد و بیدار نامه قدیم و گاهی
از رسد از مدد و بیدار رسد از مدد و بیدار نامه قدیم و گاهی
کند و او رسد از مدد و بیدار رسد از مدد و بیدار نامه قدیم و گاهی
باز رسد از مدد و بیدار رسد از مدد و بیدار نامه قدیم و گاهی
بیدار رسد از مدد و بیدار رسد از مدد و بیدار نامه قدیم و گاهی
گردانده

را و دست که برت با موسی حال است در غرقه صراط عیسای سلام
 تا فصلی چشم سوم خود گشاید که خود می یوسف کیم آینه دارم مرز
 جهان بجای از دست تار یک هم مساوی حواس گنجی و کس
 نصرت عقلت سیدان هم چند از آن عالم شربت که جسمی عذر از کس
 زینت و تیران رست اما امید عفو نیست نادان بی پروا دنیا
 با همه ترس و خون از خار و است از قبول چاره نیست

زینک که گران افتاده ام نه سحر جانها که و سوار رست با قدم
 را به بنیام مرد و در از یاد کرای بقا و ریح حالی جان و عفو
 و بحر عدم نماند مرد از زخم مار سگ و در عرض کتب و طالع و سحر
 از طاف و طاف غشی نذر دایم نصرت هم سزار و دعا

معنی تازه بریار در سال سماج افکار با طبع افکار
در کلفت شعری سجات بکشد رتبه آشنایی عریض معانی جهان داد
در سحر از سال نبات سکون حال سریت مانع طاعت مکران حق
کو بر میریت راحل کوزه نبات کایات هلاوت سیرت کرد اند
و از مین منی خطرات سریت دیدار حق برک سیرت زبان برده
ببین ثبات آرزوی اصل در هر کلفتی که ندیم کرد تا کوک طاعت سریت
هر آنگهی که توجیه کار ندانم رسته محسوس اندازن از بر زبان طرر و حسیج
آبی کلفت خبر کی میباد و به آشنایی سیرت اندازد در هیچ انصاف
فوقی بخداد بهما فام سیرت انما مقوس از صمود
محکم نارسائی مردان ما کنیم و وضع امسک و محفوظ این مکتوباتی

از روی مائونانی در عالم عرض بناری از قمار عجیبی از دست
 در دستوانی مافرج خامه نقاد بر زمین کاغذ ساز در هر عوای صهی
 و در کمان عمر نانوای ناما عید در سنگت حای منقاسه
 بید واری ملک ادب حای زرد در هر و انتی و کلمه کلوی
 کشید از کشته ناما عید در عرض تما کلمت بساط و کت دریم
 درم صورت عباد از نارسه در نادات حرت پیاده
 انکار منی سوخ و قلم حرف بسی هم طوری ساند که قمر از کشته نامی
 بیخام نسیم و در میدان کبر و اندر نسیم و عباد در عبادت
 نسیم ناما عید در محل طراز رنگ سوخ و فایده ای است که خود از آن
 محفل مازر از رنگا عید و عبادت و نسیم و فایده آن ماز کشتای ملک

ملک موای نیاست یار عزیزان دشمنان غیبه نفع رسد
امید کانا و دین را بام که موای همی همی لیس و دای
در معرفت و دای که موای مروها احضار اوقات رسد
ایو بر آب و ری است که در صلب کانی طیت ایدان رسد
که باقص نظران طلق باطلادی اود و مدای صلی مرطبان رسد
زمان مبالغه کند اندوات اندیش جان عالم رسد
حرف این عالم خوشی را که فصل ایزدی رسد و کعبه
زمان عالم موای که شهر فخران اندوات نفس محافظ رسد
اگر همه دم صحبت کمال این حکم نسل ماد ائی که عالم اوقه روز رسد
انجمن بارشانی نماید هر چند صبح کبر است و غرض رسد
لله اعلم

مکاران ارجان متاسفانه فارود صحت الهفانت
از محمدان ازان میان اشراف که با عوسکن بی زانیا
شکر راه عزم کسور و دامن غنایت بر رفیق اعتماد
از ان نهاد در که به تناسلی طول کلام رسد عزم ان پیروز
تالیف بحر بیانی قصه کور و درین ازان کارگاه دور رسد
تا حق رسد به نیت حبیب الهامی قرکان بار کردن ازین برده
نجیواری و رکافتن و باغی هر چند کنان جدیدانم
از رطوبت نوین چاکل خود رسد ام در کارگاه دعا که جنین رسد
ما بهر چه چینه هم نافته ام مسکاد جان در عرض مرا رسد
سپاس بی بدوینت است انقدر رحمت غنیان نظر صمد

خو است و بقاعده کویاکی سخن است دعا برود موی از
عقل با نهد و غایت تازه منی در سخن و درم مانند نایب
خان در ملل دارم اگر در درم و کوز یک فعل از است و عمر
تو سید جادوی منی از دانشمین دارم سر زدم ز غش
بر کحل دارم سجود می برم در جلال و سید در حق دارم
و نام و نه کوه و صحرا اینقدر دارم که در راه افتد ام در راه
وطن دارم غریبم بدیدم جوان و عالم بی پروا بام
استقبال احوالی که من دارم بمحصل سخن تا بیان در کلمات
رنگ تو ماسنی ای هر کجا ماسنی ای بار بر ماسنی
آینه زده ای من بودم و غم را صفت و در راه
ایام نایب

از تار کهنای پردار که رود چو لیدر که ز کوه غلغله زین
 خط منس خاطر ارد مختار زرم در تپه پاره صواصد پرونده در
 کیفیت اخراج بخلاف جملگان فکر اگر معنی نوحی عرمانی کمال
 اندر این خود در دایم لباسی نو از بدو بپوشد مسود اش ^{صفحه} بر رخ
 بروم صبح می تازد و در چشمه اش بر شریف مور و بی طیف
 می تازد از دوزخ زمان تناسلی در نشان از سام کلام مری
 هم رست و کوفی در گونیت بیای سعیم حامد ان سر کونی ^{احام}

باز سر کونی خامه بدوش حرات

کسین از عجز ناتوانی و در دستانه داد که بنای خاکی نام
 می تابد و نمودی در هر درختی بس ^{بسی}

و مکرر محبت می نمودم مسیح تا مان بعباده که مکلف
و دو نام فراموش نکردم و ساز ز رخت بر لغا و فدا
تا زده سر زده خمر خمر صورت فدا میست فوای دیگر فوای
تا جیل زنگ مار و دلس است عیار در مکتان ز غری صوفی
باید پائید و چون رخت این در رخت رسم کوش را مان
تا فاسانه عورت باید خور کنید قطعه در لای زنگار در
جدین تو امت باز در رخت هر که رفت از پیش خاکش
دین کلمان قابل نظاره الفیت نمود آبرویم زینتم ما محبت
رکت زینتم زینتم زینتم زینتم زینتم زینتم زینتم
زینتم زینتم زینتم زینتم زینتم زینتم زینتم

بعد کدام واقعه سرداریم که در اوس نوحه با ویدامت بود
 و از عقل این باتم کوه پوین نامل نامیم که خاموشی طوار نام
 نوزد پدید اجابت چیزی مکنوقی از را کند
 میا سکه اسمی بدل نیست شک بود از عوثر مکررم
 تا به بح ادب میزیم که نسبه بر خویز بین
 و که جاک بزم با کال نامی که رفسانده احوال عالم
 طح مایوس ز نفس است فرام گشته قطعه نمیدارست
 و در این است ارب کم فرصت وصول مراد روی
 و در این ویدویت محام که ناله می خواند

قادر گرداند ۵۵۵ لکرا در این ایام قاضی

که نظام را مطلع ماطر و مورد تمام حکوم معنی از این ایام قاضی

زمره مخالفان در مشی خود از صحرایان شمر که در این ایام

نیاز معنی که از رسیدن سلسله در حالت در صورت این ایام

لنز قبل رساناد و باقی ای فراموشی که در این ایام

حکم نه بیا و عود و دردی حوزید اگر با این ایام

به طاعت منوری ۵۵۵ عا که در این ایام

با که شایع می دارد در صورت مخالفت انجاری دارد

صافی از این ایام که در این ایام

از این ایام که در این ایام

[illegible]

کمان و شمشیر معجیه از سارک کتبات بعضی غریب و نادر است
 تیرگی بر اسب نادر و شمشیر و فرزندهای نادر و نادر
 منظور و معنی و مقبول نظر افرا و نادر و نادر
 بان مستی چون از پرده می آید و نادر و نادر
 مفت و نادر و نادر و نادر و نادر و نادر
 باین سامان که نادر و نادر و نادر و نادر
 که در حق قبیح کج کرده می آید ۵۵۵ و نادر و نادر
 روز و صفت باید از اسب و نادر و نادر و نادر
 کی که در حق حالی در نادر و نادر و نادر و نادر
 و نادر و نادر و نادر و نادر و نادر و نادر

بسیار میباید کرد و از خلایق اصلاح از انوشیروان و دیگران دارند

نظم گوید: ارم سرش جویست سر و میز وین تر را نه میخوانم

عدد و بخون تر را هر چه میبینم سرخ از خالت میزند

هر سر که کسیر از نوست بخون تر ۵۵۵

از این به عوارض جسمانی ملال خاطر مشوایان این نشان نباید عیار

کلفت برو جانی در این عوارض اما این بخت مناد است

نظم گوید: یار بکشد و درت بر آید و را می برین آینه

یک است آبی برانی جفتی لشکر کند و نهضای کامل موهول

کردن او و عوارض بدی می بیند آن معجز صبح لعاب رسا

حقیقت ظلمی که تفسیر از این بدلان از اوج طوطی

درود بخواند و در وقت خلوت اگر قافله ای از کائنات
آینه دار باشد و اگر با کفایت صفا باشد و اگر با کمال
آشنا و اطمینان باشد و معنی که من ترس بسیار
در نیم ارشاد معانی دارد ۹۵۵ درود در هر
ار سال خمره در وقت خلوت دل نشینا محضه افروز
کرده ام ویده برام فرست راحت بگردانم و عود
و لقیه پیش از دجی مادر و چشم قرمانی با امانت
و تمنای کعبه معصود چون مکمل از بر سر امانت
ز میان وصول فرصت را بلی دیگر و عزم فرمایان
بیشتر و بیشتر و میقدم که توام بنیاد و لغو و محاکمه
تو را

و بگذر خیره بختوان رسید و علاج حکم را جان
نظاره حق کل بختوان کردند رماهی دراز
نار نه شعله و ما میم و ذریه چون شمع کشته ذراع نگاه رسته
مازاد هم از نگه در قیاس میوزنه جویند نه شعله و یکباره
در سحر ارسال کلام بکافران

ترجمه کلماتی که در نظر از ارسال کلام بکافران
و بختوان کفای دیده سخاوت از قیاس استوار بر خور می بر روی
این حد و حد است و بختوان کفای اطلاق قطره سماج حکم و اوج سماج
نمودند و تفاوت با ارسال کلام بکافران بود و هم بی آیتی

۵۵۵ لکون خالی اختیار و تنی در

می نوز خاها می سرگون محبت میکند و اگر

میر میر بکنت با حره میباید می حره بنماید و در این

تا که کس بکس است لکمی ابواب برده است

و زینکه عجز بخت بر محل دارد و کند برانی بر حره کوامی

و هم و خیال صورت مفارعت جبار از آنچه اختیار کرده

می شود و دام خود صفت سعی اراده کسی میسر و در

عنان مستی خاک محض بود و گیرده با سوره العن

این عبارات در صفحه اخبار در دست نه و در اخبار فاشی می

تا کند بکند اتفاق را در غیر رسد حاره بنیت و مطلع شوند

اعضا و عینه مستحق طاعت است در هر صورت خاص
از طاعت بخیر و در رسته (علاص) زبان کردن الله
به معنی دولت و اصل کل حسنه و این حسنه است که در
دین و سایر ملک است و این اندوه صفای صبح میل
کردند
۵۵۵ موفقه و مکرر رسم مکرر و مکرر که مکرر در ادای تکلیف
میکنند بعد از آن و کرده معنی از لغت عبارت بر نمی آید
فقد و مانع از معنی کسی در تقای مکرر و مکرر و در حاکم
و بعد تا بعد از آن است و مکرر است و مکرر است و مکرر
مستحقان و قانون مکرر و مکرر و مکرر و مکرر
زمانی و در مکرر و مکرر و مکرر و مکرر و مکرر

بسیار در هیچ نظم معانی که در کمال غایت
لغزش می شود و خاسته از در و دره ایست و در نظر
نکست غیر است و بعضی سینه نکستگان از سطح
لغزش حرکت می آید انسانان را در ذهن می چکاند
مسند ادب در نظم چند حکام را در این معاجز
را لغزش است چند حکام علاج و معینه اند اما
طبع و مدار پرست به جبرنی آب یک دره که آن خنده
که میانی نگاه انتفاست صورت توانی به آن
در لغزش می و در از نظر داد می معجز نمود
به زانکه او را

اگر موی مخالف مصلحت و نفع است بکس موی نبرد
و در سینه سینه چاه است و در محل این صفت در این
صفت این صفت چاه است و در مصلحت و نفع
ای است که در مصلحت و نفع است و در مصلحت و نفع
یا صفت مصلحت و نفع است و در مصلحت و نفع
در مصلحت و نفع است و در مصلحت و نفع
و در مصلحت و نفع است و در مصلحت و نفع
و در مصلحت و نفع است و در مصلحت و نفع
و در مصلحت و نفع است و در مصلحت و نفع

رحم زحاک از این میسرسم کنایم عورت می
می تو رسم عجب نامه بردار است امروز مشرر
رست می میارم و در جبهه غلبت نامه با سلطان عظمه
رزما عودات معنوی تو از کس بافرموده خاکسار
زادیه نیاز در بر دارم باطنی سر بلند ساز صحت منجلی
مدر شخص تو خور لباس عبادت اینک معنی بر مگرد
مصلحت سر منزل یعنی سار و مراتب او عالم عروج و منزل
به غیر مانند در عالم رسالت بر چه فی احوال میسر آید
احسان دولت الی اینک و در کارگاه ظهور و حقی

روزی که طه صبا را بگریه می بینم
 مقدس ترین دریا ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 سر زانو مانده ای که نیست ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 رفت و رفت است ای عذرت نمی رسد ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 وای غریب عالمی غریب رفت ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 هر چه بر آید مار کند که نمی رسد ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 سر خوشی نسیم یا بدود و بس ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 آینه نمی شود از صورت حال من ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 من هر چه بر آید ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}
 می نماند که خصوصاً ^{مقدس} ^{مقدس} ^{مقدس}

در کتب گفته اند که در مملکت طبرستان و ایران و هند

و آنکه در بعضی از این بلاد و در بعضی از این

جایها که در این بلاد و در بعضی از این

از راه طبرستان و طبرستان و در بعضی از این

در بعضی از این بلاد و در بعضی از این

در بعضی از این بلاد و در بعضی از این

در بعضی از این بلاد و در بعضی از این

در بعضی از این بلاد و در بعضی از این

در بعضی از این بلاد و در بعضی از این

در بعضی از این بلاد و در بعضی از این

فرزند گزیده عالم و صالح و پادشاه و پسر پادشاه

بکشد و بسازد و سازد و بسازد

مست و نازد و نازد و نازد

خداوند خدایت را طهارت و طهارت و طهارت

نظم که خود را تو نمی زنی و تو نمی زنی

نه میکنی نه میکنی نه میکنی نه میکنی

کنی تو که چنین می کنی که تو می کنی

دوام دارد ۵ رقم دیگر ۵ رقم دیگر

که خدایت را از دست تو طمع قیامت

دوام دارد ۵ رقم دیگر ۵ رقم دیگر

دوام دارد ۵ رقم دیگر ۵ رقم دیگر

(39)

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

والصلاة والسلام على من لا نبي بعده

وبعد فإني أعوذ بك من الهم والحزن

ومن الجبن والبخل ومن الغم والضيق

ومن الفقر والفاقة ومن العجز والضعف

ومن الخوف والهم والحزن ومن الهم والحزن

ومن الهم والحزن ومن الهم والحزن

ومن الهم والحزن ومن الهم والحزن

اگر بعد از این زمان که

در این روزها

در این روزها

در این روزها

در این روزها

در این روزها

در این روزها

در این روزها

در این روزها

در این روزها

در این روزها

(40)

روزگار مشکباده ندارد
میرزا سالی

تخلص برهم اند
بخت آرد

روزگار دوشی ممل سکرده
ذریع شوم دوشی تبار

بر روی وطن برادر دم
تصور هست حضور در معرفت

دوری افتاد نیکو
میرزا سالی

افزاید حضرت لو است
ناله تلخ

روشن و شادی
باز

نور با درخت
نه آرد

سرمه
تفیم

افرنه مریح

۵۵ قوه

چون درشت ایدر درون عینیت و من در

نموده ای که بر یکس لطیف در برده ای که گویا

من دولت طغی نفه سامع العادت صانی یو

فرموده چه چنان ای ای که طبع راه کزینا

نور و در زبانی که خانه را جسته جسته قدم سرف

دریغ و طلی عیار

قور

حکم

۱۴۱
 تصویر از منی نمود که ای وجه اصلاح کرد و بران سبب
 من حسن نسبت مناسبتی نمود که خط و ...
 منم ... از آن نمود و یاد منم و منم ...
 آید منی صاحب ... منم ...
 نسبت خود یاد منی که قاصد از آن کتابت ...
 از منم ... منم ...
 اصلاح است و منم ...
 که منم ...
 که منم ...

خاک بجز از باله نیست چنان طبع خود است
رنگی که رنگ شکسته است لاله بر سر دشت

بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید
بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید

چون سحر فروزه بودم سر کجاستی باز پاره و غایت
بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید

بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید
بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید

و طومار چه از این فرست میمندی که سر رشته خطبه
بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید

زنی و سستی از برین غلات هو موه رانند و چمن
بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید

کسب و کسب است از راه است تازه و در طبع هر چه
بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید

احتمال از کجاست خاضع بر طاعت عفو است
بعضی سیدی در شاو کرده اند که زنی در آن راه آید

(42)

بهار و قیامت غنایان است و لایحه درین ریاض محمود
معنوی بحث با سحر موسیقی درت نهاده است
از در افق پریشان مال سکونت بحث صورت معنی
از محمود غزل را که در پیشی مد عای و لها با و و اله کس
سوق از سانس مخلصان مبارکها عبیدانه ز سر سنا و اله
رحمه دیگر کعبه فرد و غنایان است و معنی غنای و دینار
و از هر از یک نشسته سر عبید محبت کرد و اندر وسط طهار
وصول را محمد بن محمد بن آن از غنای نوید عبید است
آینه از سحر از سحر و طایف سحر و طایف غنایان است

دارد و صفوانی عذر از مطایره و غرور و غفلت و غش
میور. ز نقاری سینه او را بکشد و غش و غش
بند نسبی مای جانم او را بکشد کی فعلی محرر امر معلول
در یکسگی مای الفتن این دریم نظم نیست
کز ما کریم جاری است و از دوش انکم ماری
ما را دریم و ما را بی حشمت سر و دم از خود و کای عجم
به چاره ام از خونس در راه نوس اینم از کمر و کمر
و دریم نخاوس که کشته فعل از دوشی عالم امیه کوان
است و دریم که امیه مادر اهلان به بار و دیده سحر
لحی و کوی و کوی

(43)

در این فصل به بیان امور و احوال و در هر فصل یک
در چند بند اند که در هر عبارتی نسبت از نظر لفظی او است
مثلاً علی بن محمد است اما و غیره فاعل در کای
میفراید یا زیدی است راست صورت را میگوید
کو سار مشرب از نور صید به سجده است که فرما دل
طبیعت بیبدلان مگر کسی تواند رسید به سجده آنکه
تا صد که هزار و شصت و دوا امید و امید کای
ما هم نمی غلط اند که با شکستهای بیهوشی که در محاکمه
فصله و اخبار میں کلمه در اندر و نقل فرمایند

خیر باد روزی غایت بیست است اگر دهم
رسانی دلگد و دریم فریادی ۵۱۵ رفو
بشدنهای خود جدا که در من مستی بر دارد کم است
و از خداوند نهایی حجاب بر چند کم اندک سرش
در سال خنجر دست که منت در حجابش ز یکی در
نمی بزد و در توجه معنی نوازیهای غرار از رقصان ^{صفت} است
نظرت در خوار شدن مدعای بطوری می شوند و عروج ^{صفت}
معنی اکنای توام و نگنهای به طبیعت ما و ۵۱۶
رود و کار از روزی وقت طوف منصور رسید

نغمه محفل محاسن که کند مازد سماع تو بدل نام
ماه ابرو و خولش مایه کردند هوای دین رسان کون عالم
تحریر نفس مازد بقدم سناری احادی خاص محاسن
در طشتهای دل را با ناله که نفسی بود و نه حرفی کرد
بیافس این نظار نوشته ام مضمون چشم قربانی دارد
در سطحی که بر خنده اخلاقی ثبت نموده ام سر اسعد
نیشی بر نی آرد و غمزه محسوس امان سعادت شود
دوات جاوید رساناده در آندیم و دست مبار
دوستان از مضمون عشرت ابدی کردار

زخمی او ز که دشت طوف مفعول رسیده خدیو محم
کعبه کند تا ز صریح تو بدین یافته ام تا جابر و حنیف
میوای آن استانی کعبه احرام ترک نفس مار و یقه سبای
خاص ممتاز ساجده و طیشهای دل را با شک لبک نفسی
صدفی که در ساف انظار روسته ام مضمون حبیب فغانی دارد
سطی که بر حیدر اخلاص ثبت نموده ام سر ز سبزه بهی
آرزو فرود بخش اقبال سعادت معذ مبارک داد دولت جاوید
رسانا ز نسیم و آینه ساز و نسیان ز رزم و محمل آید
زخمی که به ناله میدل نوازی سروش افغان میگویم که در
کعبه

(45)

همیشه بپایان باغ سوت سوت است از کارگاه لطف
حکیم چنانست حکم انکدر اسرار حق در هیچ صورتی کوتاهی
و درین نمی پسندد اگر احوال و محض خلاف کمالی مکتوب کرد
موسس از کرامت شتافت بکد و گره عید شریفی مالید و دهد
و فیض از کرمی سرکار دهد و در امور است امانت داده
و در صفت حقار بودن و اگر محمود است و در عین حق
بسیار بودن و دوکان فاسد و صلی کشیدن سرده شده و سفین
و درین شایسته که درین از عین نفعی از عین حق
می دانست بکدام امر و سر از حق می دانست و درین

محفل بی دستار سرگونی ساز میکنند بجه و سید باطنی
میدوند نظم مقام وصل نایب است در راه سعی
و بگویم باریک نمودی مار سینه نهاده از روی دولت وصل عیال
وضع خوشی است و خردش وصل غنای گشتی شود رضا و کمال
بکر مطلق غنای سرگشت وصل حکم رحم دانی کرد و امنی بر سر رساند
صیحت لعلها بادی امطار از راه سحر که از روی شش
مرف کرد اند نظم همچو ملک قسری رسید نام کرده است
خون بکلام طبعی وقف ایام کرده است دل بکشد بدم
درای محفل بسوزد سینه خودی را جمع در اعم کرده است
۱۵۰ از آنکه امروز در عهد اول افغان و هند
ایام

علم که حضور قند معنی دید از صوفیاست پسندم ایما
سزا فایدهم کرد و خجالت کردند ساقی حلقه صوفی و دیگر
مسار نماید و حضرت بیای فعلی در او و معجزاتی معلول بدید
محصل بر سار فایده را نماید در بعضی احوال احد قانی
مردود و در مراتب معنیهای محلی سینه در دعا گوئی تکلیف
در همان احوال که در آورده است اما مباد اندر در آن
ان عمر ز رزید بایست و امانت می شود و در حق تعالی بعد از
به بد معنی حصول کند و این کرامت کند و به معنی حاصل
بعد از معجزات افاضه که دارد معجزه سار و در آن احوال

سعادتی نشان مبارک و عوض مروتی تاریخی ما و ابرو عالم

عجب فرخنده محبت و دامن داراد و عیال بار بار یاران محال

مهر نوید عکس عابد بر سر نهی نظم سر حد که

حاجت نازد و فضل حق بحیث اهداء اقبال کرد

تا که این عطیه مروت آید از حجاب خارج و در دست

ابر و نیست بزرگان آب و رنگ بعلی اخوت بین

کافیه شایسته ای ابدار عالم ناب و در شمار این

ترجم زودتر و محل مکده کان که ابروی که ما سیم و

سید آید ابرو شایسته این هم صفت حقیقی عمر این

کافی ۱۷۱

47

کلیه در وقت روضه جان فضا انعام داد ۱۵۱۵ روضه
یادری که طاهر با مطهر باطن و صورتها محکوم معنی از آثار
قدرت عالم است روضه می افغان به پیشوایان
ضمیر افاق نسو که در ناخوشی گشته تا رسیدن که در کسوان
دری است در صحبت این رباعی لطف قبول رسانم
طی ای فرات به شمع نفاذ افروزی حکم نوبه
عصه افروزی حور سندی در کباب کله در زمین خروجه
نیز است بهر ظلمت سکری ۱۵۱۵ نسو نه جان در این
در سال ضمیمه کنان که نشان در کوبت از هر چه

مودت کیس صدف است این زلف زلفی تو نیست
کردید زلفی عود آتشهای بجای که زلف و زوی نسج عود است
بنوا یس سید است در شفا است زلف و زوی نسج عود است
نمودند و خشم نشان ای حیرت یکس با زوی طافت بالوی
خودش است و در زلف و زوی نسج عود است
سلف یکس از آنجا که کشته رنگ ایم طافت و زوی نسج عود است
بیکس زلف و زوی نسج عود است
از قلم و زلف و زوی نسج عود است
نمودند و زلف و زوی نسج عود است
نمودند و زلف و زوی نسج عود است

(48)

شخصی بمقتضای خدمت برای اتم نمودن اگر چه مادر
میرد آن ز فور از برای بدو نازک کسی که در سبزی خورده
از برای می تواند انداخت و دیگر سبزیها چون گمان و عقده
خدمت کنند هم از برای این غرض می رود خدمت کسی
نمی رسد تا کسی که داده علاج نماید کسیه نای قیمت کار خون راه کز
رکعت بر دست باید کرد یک گمان و از عقده این اندیشه ماحول
ماست چند سوفا را هم حلقه شد در چهار میمان بیک گاه و خانه که رسم
بدون پاشنی آن را به تازمه حقیقت است و این است
مهر صیرت کنند و نظم و ریاضت و غیره

چون نیز زمین آسمانی برسم و بسیم بدو نهیم و نهیم و نهیم
است و در وقت بلای اجابت قاف تا قاف ۱۱۸ ردید
در حال تسلیم دعوی عرض آورد جان ارشود مای بی ادبی مانع
خوبی ساسی کلک سار کلک میرزا احمدی که مکتوف بر حسب
منمودیم که مورد محبت در که در بی نام مروت اقبال سعاد
بد طبیعت اثر قوی در کشنده و در خان غار به نام طاهر
مکر سعاد روی و پدر که همچنان مفاد است در وقوع در
سعد است که شاید بود آنچه از منی بر روی کار دارد
و از آنست عذر راه و وقت بعدی به نزد خود و
بست و از آنست سرخ صودی جوان و عفت

از ارادتی

49

۴۹) مجلس جوانی این سیزدهمین نفعی که از این کتاب حاصل می‌گردد

تحریر عامہ طرز برصغیر مولانا محمد عارف صاحب مدظلہ العالی

بندہ کی طرف سے اس نواح کے سرکار میں جو حیرت انگیز اور ایسا نام

قاضی زبیر یاد دہی ہو، زندگی کے گہات غماز صفت، عالم سودا

روزی در سبزه نشین و ماه نغز و این کرد و ناماد و جود آید

طوبی سر جان محمد حسرت زاناو ۵۵۵ روبرو دنگو

و در دوام و استمرار و در توفیق است که دانستند و شنیدند فصل و ذکر

تیسرے کو سید و مرزوں کی طرح کرم کشتار سادہ اخلق و سنجیدہ

حلقیہ سببہ مادہ ہوا فیہ ایزو اور ایسکھا

هم خورم و نماند بر دست دعا با الطاف کلام او

بجاستنی نمودند که هنگام جدا شدن از تنی جانور
مردخت آنها شیر فالتیه بیاورند و نعلای مرقت است و صلا
کام و زمان سکونت احسن مکرمت حکم انفاک
ملک که مقدس بان فالتیه از زبانی بد غره و چشم غره
میرسانند و در وقت بدیدن فالتیه طبعت مریضی کار از او
بی شناسید و هم در اعراض از نظر و در بین یک بار و در
دورانی خواهد بود نظم بر سر جونی که بر قصبه افسونی بود
حالا در بدنی ساران می رسد در فالتیه بیاید
بیع شخص اول مادر و مادر معدن برسد با وجود

و در این روز غمزه‌های عریض تا مبر و پوست هم حق آن است
 بلکه اگر غمزه در روزی می‌خورد که نمی‌تواند ببرد اما که در آن
 رنج بر ما رساند کند و در ششده است غایت این دلی را غایت
 عیان می‌رسد مبر و غایتی که در آن غمزه می‌رسد
 تا بود این لغت از این که کس حقان می‌رسد تا هم این
 سیدین شکیم هم که در آن رسد و خوابان می‌رسد
 رعد و برق که در آن رسد و هم بهادت چو رسد
 چه توان کرد و تقاضای ضعیفی این است که غمزه دایره
 اقلد مستقر خطی که در آن رسد و هم بهادت چو رسد
 هدف تا در آن رسد و هم بهادت چو رسد

مفایین الکلیات خیر السج مکالمات شاد در این شهر
باطل نه نندازد بازیم در مقام بعضی اشباحی از خدای
زینها نهار از ریح و در دست حاره نیست و سحر می طلما
خود در دست و در دست است اندکی رسالت الکلیات خاصه می
مهم حال بعد عای کوفی چه نمائند که سحر از دست و در دست
نود و نود و یکم از دست و در دست که بر دست و در دست
و این حصصی است از کشتن بی ریا که در زاد ۱۱۵
نموده و یکم است از معنی کتوب نویی از کاه است و در حاکم
به شریک ما و از آمدن از کاه و در دست و در دست
سفر و کتوب و در دست و در دست و در دست و در دست
از علام و در دست

و بعد از آن بهای قرامت آورده که اگر دم زند
 ز لور نام رویی خرقه باز در جوی اعتبار
 همه و تنای حج گزده که اگر بعضی دم صبرت قدم از عمر
 خانه بر میدارند ماری از سر سود و سرایت به آوردی
 که فانیان بجهت معانی فلسفی ازین سبک کفایت
 که ~~مهر~~ است ای که در نعم عباد انوش مدعی حاض
 مندرج تواند یافت و از تحقیق معانی حق و حقیقی
 و کائنات مجتهد می آید رسد و سلام نیازی خود
 خیره و فانی است و بسیار است اما هر صفت و صفت
 در کار است که معنی از و ما خود عبارت است از خود

برده چنان موصوفی و موصوع ابر غایت بر آن که مینویسد
سفاد و محو را در لوح و در آنکه بعد از انقراض و بوی
از سطرار کنند اگر تمجید المای دوری سابقه نماید بگو
لقد یرید بان شعور است و اخوان فساد
امور شوه عجز و تصور یاد و انبساط عالم
فهمین اضطرابی است و تصور در جات تعف
در کفیات سپود اند شمولی در خبای بد و بد
فیسرنا حیدر از حصصه قریب است و اگر در سال
و صور فرزند از معاین یا و عبار در جرم صفت
نفسه بکده و اجلاص نماید و از کوه کمرانی را بداند

السلام

(52)

الحمد لله الذي جعل في الدنيا
نوراً لمطالعهم ودرسانه ۵۵۵ رفته زانچه در
بیدار نور زانچه با سیر از سال روشن کل محو حیرت
روماندی سر بلند می کشد و افکار کوشید و می کشد
از باب طاعت زانچه حیره شود و انچه موصول
جانب دیگر در سینه نظم این با دانه عینت زانچه
کرم کسیت این بر نوا حسان زحرف کرم کسیت
بتیاری دل غل صد رنگ نور است این روشن
صل نسیم باغ کرم کسیت نسیم این باغ

پیشتر بی خار و بر تو ای خواجه چهارده روز پیشتر
و ششم این جامع حکایت طاعت چهار ماهه ۵۵۵
رغم در محرابی که سکر الله خان بر سر احداث
وقف خاتم ناریست عارفان حرم سید خانبابا
افسانه اند که سیم عاقل سیم عفت سیم عفت
عزیزین ندارد که عمارت عیدت میامان باشد و خود
نماند بر درخت و در سقا صلابی انعام کردی
نمی آید که امسوزده جانی تا تو زمان با دفع رهی گری
تواند است نظم کرمی خورشیدان هر کجا بود
رنگت محل ششم همان بر دوش از خود و دیگر

الخلد و مزاج قید نماید از بدو در وجه کمال صحبت با
 است استی کوزه مزی طبع و از خواص آن بسیارند
 سادت حصول در در رشتا بدو در سال خورشیدی
 در کور اجزای لغو و طبع الفبت برست در کوه سواره
 جهت ظاهری و باطنی خوشتر است کار را می ماند
 ۵۵۵۵ به خود کسین که خط سحر در دهان سر و سر کسین
 در دهان سر کسین که خط سحر در دهان سر و سر کسین
 زبان سحر است و سحر از کار معانی بسیار که هست طبع
 نیاز تر جان اکثر آبیات بعضی جلوه گراند که در
 درجه پیرس ای نماید پس ملززه حجت می پیروی است

صبح کسی که طلوع هفت تا به یک میان مطلع افتد و بعد
در سجده فافه در خا و بوم خا بنشیند و سبب نور بر او
لطایف معنی فایز کرده و می که نهوش صفی باشد
بقوس نکر در بیان رنگهای دیگر موقوف نمود
تو ام است انشاء تعالی سرور و نای ستان و کبر
نظم شنیدم مری از دل بعضی حس که غایت رفیر
نکر بول هجوم آورد و مرا گام بیانی نصرت نام امید
مستفان چون صبح طاهر رنگ است بر کرد تو کرد نام
۵۵۵ رخسار دور از تو دایع در بعضی
نستیم خاک افتد که سر خود نشسته ام و صبح
لا اله الا الله

(64)

مادگی که دارد محو آرزوهای دوسیمت و دوست

بکشتی که سر بر می آید و سوار بر مادی که مادی است

که باری از چه کل رنگ ضا و ایزد کف ناسی که جادو بر دما

جسم ما دارند یا کشفیاں او و کسب است از خود مرود

و کسب است از کسب آوار ما دارند و جود

لکها بر سر این عمار که در ابرو مباد و کسب

ما بر صورت و باغ محوری مباد ۵۵۵ رعد

و فانی حاد است از برای برات یک بار که در نوید صحت

و جیره صحت اندوزد و حضور حضرت ابدی در نگاه

بی نوری که بر لوحه یکتا میخیزد و چراغ امید افروز
که نصی اش در صوبه یابی بر افعال طبیعت افروز
اما حکم ماضی الله هو نیز غیر از شکر حازه نود و در
هر صورت ملائمت بقوت فرزندی است اگر کار
نوعی می آرد اعدای اشیای در ضمن اشرا فایده
فراج احسان خود فرزده توانایی بزرگ کرم صفات
کوی محال کرد اما نظم زینتی خرامان
داع و فایم بر ما می توانست خط معانی
افروز

(55)

بر قوه دیگر مضمون میفرستد این عین حاسب می باشد
نوعی ساز و بی نقصا عیان بعد و متباین دارد
ببیند نقاشی اجزای نرسوسا مان آینه اسباب
می بردارد اگر در مجموع نشانه نقاط کمال است
نسخه یقین نوعی است که اینها دارد و اگر کمالی است
همان مطهر در بعضی ادراک خودی بردارد که آنکه
لطف کرم پناه خواست که بنده بدینست و در هر چه کرد
بر که قدرت الهی در این بگفتن است که اینها
آن می توانست عیان ظهور دارد ۵۵۵

بهر دگر اسرار حق که در اندیشه پدیدان محفل
ضمیمه لایزال مکتوم بخندان آید و در دست بطور
مشرقه از هفت سار کعبه باد و تفریح منسب امکان تمام
روز و شب نیست و دلم رساند تا سده در شب پستی
اقبال آیات کار می بخسار احسان کرده اند که در پیش
هر چند بنیاد مخالف سر ایا که آهن باشد جز بخسار
پسندیدن زار و دوا که هر طاعت هم طوفان آتش
نقاب حال که سر از حب زخمی آرد و در دین هم
عزیز و در دین است از سنگسارهای مخالف بسیار
الطاف

از کجاست تو وضع نسیم بماند
خدا من مشهور بطرف است
نظم دوستم از کرد و درون مدرا آمد که خان و دیوانه
کرد در یکدم زدن بنیاد و مدینه خراب است کفتم از حرم نسیم
صبح بر من بگرم ز کردن کنشی به لشکر از قصه و آت
نسیم خراب است و من پیش مو و مو و پیل بر در است عابد او
کردیم در ریاست میکرد و سر است بی تکلیف حسبت میانی
و عادت و در رجوت تا نکرد و با سماج حکم از لغت کتاب
یک تان خفاش را بر فی زار منکس لبر است
و قیاس است از قیاس است از قیاس است 300

سبحانہ در طریقت و سیدہ در کائنات

گورنر مشیرینہ کلیدی لار طریقہ ان مسکرتان حلاوت

وسازرطب الشفاء في الزنبر باعنان توصف طرير ابو

ایسے روزی نسبتاً کم زمین پر فی عرصہ مقدار

کائنات و کل انسانی ابد و کبریا و سرور و امان

نمذ حیات در است زبان سکر سنده این است که نمذ حیات

محل مراد لغوی و معنوی تصویر و مثال

عقیدت نصیبان و تمام امیدواران سید فریدی محمد

حضرت خلدوت جاوید کردنا، ۵۵۱، روضہ

۱۹۰۷

عودت بیای پی عرض این سخن در چند لغات از وی
 بر می دارد اما در محیط سراسر آذربایجان می خیزد
 که می بیند روز بر هر چه است که نامه تکسیر در کسوت
 به چندی بانی کنش است و بخیر یا تکفیم در صورت انکاد
 پرواز ساهمه خالی از مشتاقان است آیا در عرض
 حیران قسم که در بایس در یارم مکن تعلیق چهارم
 شنیدیم بر همه است و سر نه تواند داد در نقدی که
 سناری دارد و در عود ز کانت اعتباری دارد و هر چند
 مسائل اضافی مخفی بود آینه برای خود بهاری دارد

مردان بی سبزه میوه، کجا با کمال است ای و کجایی
در غنای رضای روست و غنای مناسب و در غایت
تجلی فرامی فراتر ظهور داد و رعایا حقایق را
بیرویت کسرت اعتبار نتیجه معرفت و
رساناد نظم غنایت نه نفاس معانی نگذار
مرد و غنای است چه بدل و چه هزار بار که مراد
عروج جاست بیرون جهان خبرند کردن و باز
سامان تو نقد رجا که در کفره بر سر صومع و کافور
از تجمه نهال و از نهال آرد و محل آن نعل خود مالا غنی و غنی

(58)

سعد خاتم نام بازرگانه دینی دارد عینه و
توحی ساید دوقی دارد حلقه فامنی در رشته ام تخت
قمری مانع و خادمت ظهور دارد با وجود حکمت سبحانی
ریشه نام واری مسکین در نیمه حال و نیمه حاصل است
در وری شدن رقت چون همان تقوه تعلیم دل اعلی
خاشخ در لوشن خدمت خامه سربازی توان در وند نام رنگ
در کسن نظری توان خرمند اجزای قطره فیرو با اگر نیمه
کو به بند بی سید از نه فصلی محطه از سنده پیشان
عمر کا چون از نفاس با در بود هر خد در کسوف صبح
ماند فی و همز سر موم دل مار حکمت شکستاید

نیکی مردم شنیدی ۵۵۵ یارب یارب یارب یارب یارب یارب

عبد ارغمانی دیدار خود خوش با خجسته است و خبر سمه

محو از حضور عباد نهانند است نظم جبر از طبع ما می آید

که پرواز محض است من بسجلم ۵۵۵ سرود

آوید از عبارت سیدنی ۵۵۵ زیاده کیفی بر طبع قاهر می آید

که بود از میانش بهر زیند نفس مرگ با فو ۵۵۵ در کلین می آید

مصل و صفت العطیات است و قدرت عموم ۵۵۵ در آب

رسانا و مناه ۵۵۵ نظرت بدرجه اعلیٰ فدا می گرداند

رفعه دیک ۵۵۵ در لطافت ظهور که عبارت سرور را می آید

نه از رنگ حقیقت در بار مطالعه در لب است و دهان

الهم العالی

نزدیک بیداری را می رسد و با کسی که از خواب بیدار شود و در وقت بیداری
عصبه کرم زرد قیچ و لذت در قیچ و در وقت بیداری

مردم در سبزه و عسله سبزه و در بیداری و در وقت بیداری

و با بیکه فصل کسود و در وقت بیداری و در وقت بیداری

مردم و قیچ آرد و در وقت بیداری و در وقت بیداری

و در جات و در وقت بیداری و در وقت بیداری

فصل عسله و در وقت بیداری و در وقت بیداری

690 در وقت بیداری و در وقت بیداری

بیشتر است و در وقت بیداری و در وقت بیداری

چگونگی محفل آهسته باغی هیچ - خامه از بار سارهای
طاقت تحریر قزاقی بغیر شش می آورد و آنکی موضع عقل
و صفحه از پی و سعی مای در نگاه بیان رخود بنجد از دست
سکندر قدرت سطر نالید نظم خاکسبب صد دره
طوفان عیار بکسی است برت بهار عشق ناله دارد نسیم
دریم صد درخ خاکسبب را درید و علامت و در بر صفت عکس
معدود و ثبات کیفیت ارسال سخن با درام بعد از طایع جان مروز
در رفع پوسته های بید مای کوشیده که نوزدنا و پس
سر و شس و ارباب محفل ابای می کردید پی یکصد محفل مادم
تقدیر اقطار

60
 حقیقتش را معلولی در بر روی که خود حیدر با بر روی
 حاتم گشتانند و نهال کهن چه هزار بار تو سیفی بر خلوت
 پرواز دما بچشم این او بر این راه قیاس و انانید بکار
 سخن از این کهن کهن بی صفاتی کنار یک کوفه بر بادام
 عشرت بر کز خیال قصه کی مباد اقصای صفا
 در هم احوال هم حیرت است و در هم او دانست برت اگر
 ورد و غایت نامد ما نیز لعل کرمی عقیده ترا خود ندان
 باید ریست بی نفع باد انشا نهاده و در ذماعت
 بهیچ آنکه کاسل نسائی فرو یازد دل عشرت میرا برسد

این سخن نیست جمیع حکما مان هزار ارشاد
 و مدللان دلمان ناکند و به یاد باریت است
 و انفعال معقول کفایت و استوار بی شمار اما کمال نیست
 اعتبار و نفوذ معبود و صفی و دره اسطار بار بار شنیده
 مطهر است و بنابر سود و در کمال سجود کن مدعا محرم
 نامه دیکم ملطف و دست از اسجود و درود
 و بر رسیدن اسجود این بیاد و اورعاسی روز و درود
 رسی مانی و ضیوع معانی از ویر اسطاری معقول ناید و لک
 قافری خدا یحیی و در کمال منبأ و معراج همه کاری نامشروع و در
 مستوداد عقل

مسئله در فضل شجای نسبی غنی از آئینه محال در زینت کمال
(6) است در نامه پیغام کا بدو بدین سخن بگویم که هر که
از صانع است و گفت صانع من و فرزندان و ملک و دایره
فرای دارم خود را اگر بگویم شمع در کنارم نه حال منور
معنی نوزده نعل محو در هزار دریا کوهان شمارند
بعد از سرکهای گرم جبهه رفتم سجود می آورم این دست و پاییان
جبهات توست که هر مرد و خست و حکم امید فعل طبع معانی
ز به سمع و قوری بر خست گفتن نایابی عین معوض تو هم آورده
در عهده آن ملک همان خود دس تواند برد به ستم نهی سخن

عالمی از عرصی است که خالق عالمی را که از آن
سجای وین من هم در کسبه نام میگویند در زمان سابق
مجهول الصغری که گفت از آنکه نظمی ساخته و بر قوانین معارف
گذرانید همه در حیرت در مانده بودند و در احوال عظمی
گروه نام که یکی از فرزندان کائنات صغری بود و به تمام
ارسطو که رند و گفت اینها فصد و نوبت این است که خود
معارف عظمی و معارف من ندارد و الحار و این ظاهر است
امکان از آن جسم طالع خالی است و اگر چه این که غیر
خافیه چند صغری دیگر تصور نمایند که همه فکر نمایند
ملا و او به بی حد و دوزی مطالعه انصاف عالمی است
م. ا. ه. ص. ۱۱

بسته خیالان بجای آورد از محو باشند از رخ سحر
(62) نثار بقدحی بر طاق منظر طبع منی بسند افشاده و کجی
خاکسار را بپویند صد سعادت به بند رحمت منی خدیو
زین نیار مرد و خست از غلبه یالی شاد و خوار اینک
و غرض خواه طبعیت شود و میباید حصول مطالبه از لایق اثر نادر
نظم بی برده است و به بیان رازش هنوز از یک مسموم
جو حکم بر من سوز زردی نصیبی من غفلت مودرت من قدح طبعه
ساق نشسته من سوز عکسیت چون نفس همه خدمت ولی حم
یک نام هم گرفته اند از حویش سوز که چگونه انظار بود
خاکسار که هست آینه نزار در سوز چرخ

نظارت نیست بخیر نسیم در بار سار من محبت و داد و داد

ابرو من انقاس مرمره لبه لبه بهمان مصدق لوارم

و عاکوسی است واده لبه لبه ای ز قیامم جهان محو و است

حیدر از روی اکاه و امانی که فراموش خود اند

عاصه نفس از قلع و موش نو اند زین در دو که می کشند

بیر و صباب آید و دوش فر اند غیر از غنای و صلابت

دکانه خبر حیرت لطف ندارد مسبب حقیقی نظیر عظمه دراز

کلفت اند و میراند هر چند و ان که ارج غایت برود

با دیده بیاد و کهرنی باره هر طایفه که است از کد

انکه آید هم می خاز و نعلت صحت می رسد

لانی لانی

به واسطه عرض خود کردی بفرستی و بشیرم بفرست
 (63) کردی نسیمی نهند سر بر کلاه اگر سوره این است از خود
 اگر بخندد باین رنگ است علفها بدو و عصف
 برود این آبیات و صید آبرو فیه کمر خط مشک دارد
 و ملل عمید را درین مانی از نه سیده سر کوفی و در فعال
 درانی لکار و نسیم مبارک است بمان ملل معروض حول در
 و کردن نیار مهال عرض خجیک بخورم بهر زبانه
 و بیانشان حسنی که در پس صلوه میخواهد این عالمی برسم
 زده نازک کرد و اندر من اشبار فرج خاموسه اما
 چه سوز عشق می که در و حسنی نماند زده اند ازین

بسرکه از خاک کبریا من چون سپید فایم
صیحت ناله کرد و اندر من بنیدیدم ز سرم جاسد
دور از آن در خاک هم از آب است که فاقد من

طلوع صدف غایت نامه به بیاض قلی است از دل اصد
من از ز مصیبت صفائی آینه کشید و به بود از سما و منظر
و نیز در عشرت حضور خور با منید به العزیز است با
رفانی نصفت موهول است در آنچه کبریا که کما
طنینت ز در انجوس و سعوت بهار اندر به فرخ
مچون ز را، عجاز مکر دارند که معالجه خار حامی جدایی از
لعل

سوزش و آتش و کجاست و نوبت خواص و نکات و ... (64)
که تا کور و اندک و کهای و ... و در بی بدمان و کجاست
که دست از افروختن و عروص و نامطلوب و صوری و معوی
کامیاب و اعطاسی و در ... و سرانظر ادوات
معدکی از قدر و نفی یا پس از نفاس است که آتی بحر
بیت مان گوشت و پسند و قوا و پس نبودت و کجاست
منه و ف و محبط اند و نفس است که حرارت و غرض ساز
باید کوشید و حقیقی که همه عجز است و توانی و ...
چون مرده دست و ... و تا تو زانای بر رخاست

مردم در حرف که به ساز مصطفیٰ کل میکنند از یک صدا یک

حاصل سعادت کنند و آنچه در قانون پرده است

نمیزند ز غمزه نوید فضل و کرامت نظم کار است عالم

بنحیرت و در است در حضرت بنحیرت نکنی که و کاس

کردم تو هم خود شروع مسود و پای کرم عبد صالح

و غلبه حضرت خدای حجاب شاهده و درت چنانچه شریع

چیز بنابه که سبب عالمی است دلیل فکر تا رنج کرده

متوقع مطالعه افعال افراسنت خدیو زده فکر بسیاری

نواب حکم میزد و چون جمله افعال در در دانه الحمد لله

دعا نامه خویش برست که مان و مسیده نمده معر در سن

لک دارد

کند و با همی در بحیات بد و خوار و در مروت
و دایم در خطاب ملک هم را که و کلام بد و خوار
بی بد و الکاشی و از و از یک ساری نیازی
سز راه می برد از نظم شاه عالم یعنی حضرت
او یک بیت است که در مکتب سید اویج و طو
خوش از قیام می کرد در یک خوج تا که بنام
نامان و کین نیز در نیز اولین سال که یک سحر کرد
در عمل بد و در مکتب از طو فان و کر صنعت
یک مکتب را مات طو سال دوم هم از مکتب

مظهر ملک طوفان و اوج کسب از روی ابر و بار
 اهل حساست فتح سال و در عین قدرت طوفان
 حرم روغن لاد آینه فتح و درم را در خفاهای دور ارم
 درین شمع خرم هست معنی که بعد از روزگار کند
 اعظم مطلوب هیچ مار شاه اموزنی قدر بر دگر
 در روز و ادب الله در عالم رفته خا و عین ابر
 برده خیالی و ارمام که تا وجود نهایی صریح ماست
 نیست و ندارد و خبر عبارات لسانی محض سر را
 جفا دمی آرد اسراج کما منس از و جوع هو طر عفا
 و منس است و بطور کمالش از حصول مطالب کعبه منس
 فی

در این مجرای حق الهی استطابق که در بریده عینیت سروده است
(۵۶) هر چه مشاهده نمودی در غایت این سوره است حدوث و بقاء
در این محکوم صفات عالم شایسته الحمد بر تو زدی اگر ابد
صدیق سوزان اکسار عجایب در این سوره که در حکام
الهی همچنان فوج شافیه نقطه نسبت های الهی و کتابی
در دوت در پی با خصایط این لوازم گرداناد و مژده
علود رعایت صورت و معنوی نفس از خود است خوراک رساناد
بیرت عینم یعنی بدایه کی و من دارم خیال در نفس حقین
صالح من دارم منم به تبرک است از منی که خود را
هم شایسته دارم و ما خود سخن دارم خود عفت های مدلال

برای حفظ حسن و اعلیٰ لطافت و تزیین و عوام
و محال سخن را بر فم حضور ایشان ننهادند و بارها این
عبودیت نامه مسامحه با کمال میل علمی کرده و احوال که از
مطابق مستزنی سعادت است باطنی ندارد مگر طبعه سق
عینی و مفود و زور است اصل عدم بر وجه آید انکار
تجدید بین برید که کنم نصر از رسیده باز نور من
در صراط است و از وصل کمال حسنه با حق بی اختاری در تو
که در روز لقا خانه موصول صفی طبعه در این بوده مرده
و در از تبلی آثار و زانند لیسند بدل نواری شود هر سر می می کنند
خیره از است از محمد انظار مبرور بسید و در خستین

دل الفت کند شسته بزرگ طاف مشکدار کرب و غم
(67)

سختانی نماید و بخدا بی دروغی می دود و فرزند ط

چو کل مراد چنین سجده میکند موسی نسیم صبح غنا عباد مصمم

عنایت است چو قمر کاغذ کمر رسم هم فکند راحت و خیال

هم کسب غنا یار غل نازده لعل های کرب و غم

کند اقاوت نواری سرور شاه دار صغری و حسن

و در زعفران صفون این دولت لعل دار و بوجهای

سعد افکار رفته بپیدی محفل حضور خواهد عرض در

و در نظر مری طبع اندیشه بر نو نسیمی در دست

خواهد گذشت اما مطالبی است در ارسال این جلد

برخی ضد بسوخته و قوت که حاجت نیست باطل خوا

معرض ارسال رسانیده عزم نهی و لایق است توقف و زود ال

بسوخته. البته منظران مجرب و کتب نظم سخن

همه عقلت احباب نیست تا از روشی نگار است و در او

عبارت مسوده و زوالی که نیست بیاید بر افشانی در اندک

ندارد و بیدل معذور و مکتوب مستحق آئینه و این

و در می چشم و یث عکس اند با کمال استعداد و زو

مهر و نام و محو سلاخی بلیست دارد و محو و

و جمع و همان محو کنار کار با عکس می بر است و در

ایم

آنچه که مادر و پادشاه می فرماید هر کسی بخرد آن را بخند و نه (68)

و عاقبتی غبار مجرای از زمین حاصل است بیرون از دستش

مستاق تصور و مانند و می آید از دستش است از دستش می آید

بطور مالکانه بخور و ادب نمیدانم مادر چیست است حلالیم

و صفای سینه است نفس که نمیکند سینه است اگر و نیستی

عنا بکسر می آید و بعد است هیچ نشانی ندارد تو هم نمیکشود و اگر اول

از صفت سینه است می آید از دستش است طبع در دستش است بر خود

از بیابان و بیابان و بیابان که در حیات است اعتباری فافه

عبر و مضمون است بر پیش آمده و سینه است می آید از دستش است

را بی زبانی از جا نیست است آمده چه کار کرد که کار کرد

فهم منی وجود عدم ممکن و نماند
در این سه ماه از این کار محروم
در عتبات مقدسه که کمال انحراف است می نمودیم و بزرگواران
سجدهای می نمودند و در این محکوم سائید حکیم نورانی و محبوب
نفسی رشت و خاک معنای روح و جوهر کمالی نمی افروخت
هر ضد قلی وسط انهایی از حیات است و به تکلیف محروم
باید که سیدنا سید رضا را هم محروم و محروم شده نسیم که
حضرت ائمه است و از دست او جدا شده است
بطول هر که در صورت صورتی و معاد است مصرف و انانیت
نمی تواند که در این موقف حضری است که کرامت کمال
چون می ترسی ایام شکر و اوقات این کیهان را در دست
از این انوار

(69)
از سال پنجم به بعد از اردوی سیر شده بود و خود می نام
نیم کا، بعدی زارمان بپاشنی مانی جفون سکر است
کامروائی حصصی بختان تحول بی سناده از برای صلح
عقل شعرین کام حاد در دوا نادر ۱۵۸

روشن و اگر بغیثت برداشته اند از این نظر کلید
از کبابی عیدی در میان آید رنگ آید در موی روایت
در همه حال از این عالم بجز باید سپرد و عیان کن از ادوی
مصطفی باید کرد از اندر صفای کالیف مظهر از عوالم
کرده آید و تمام و م کسی مانی با بر این صفات آورده
نفس می کرم حیات بخش و نشان مانی در عوالم
فرد و این از او رسیده اند شدن بخت فهم بنیای
در این عالم غیر مگر یکی بر روی کار آورده ای حال
و عیان مظهر اعظم نیاز کی هر که کس است بخواند از این
و این عالم

خورشید خورشید خورشید بیاساف ای افتاب یقین بخبر
 کنار یقین که در محله ملک آید از نشاندن انور کی در عیار
 قبا نیر و آور خیر است که هم ز پرور مرغان است بهانا
 دین و بر کلف یزد قطع حق تر دین یزد بر آتش هم و شمع هم
 صد وادی از خود بلند می کنم سگت می کر شو و شمع راه
 ملک سید سید بیان تر است از نگاه خان سدا زار سید
 ملک کرمانشاه برایت خاک روز و صبح با حق و شمع
 آمدن کرد با حق و شمع که کرد ای و شمع سوزان
 بند سوز و شمع سوزان یقین به حق و شمع
 رود گار که در ملک و دین سوزن نماید از دین و شمع

از ان وقوع پیرایه قبول دارد کرده از مناجات سرور
نزدانه بخوانم بلند نهایی مضمون بر جسمی چشم سرری
از ضیالت میزدید مردود عالم میسر از لکست قبول
از مطاله احوال معنی خدشمان که در صورت برایا بعد از محال
مفاد غایت مضمون بعد از انظار بود از نوری جسم
مکرار این حسن غایات از صر بعد از بیرون ماند غیر از
مکرار و الحاد و الحظف است و این است که از نوری
تصرف میزدید این است که از نوری مضمون
نمی میساید به معانی نازد که رنگ
است که میساید که حکم می است
در زمانه

جست جوایم بن کز تو ام گفت کز ظرف شایده (71)

اسرار جفت نیاماسی گذر شد بکنا و پی نمود دوام اهل

کرد و انا و نایم کز در مفید اندر نیامی تسلیم شد

امور در صورت خط جبهه است و دعای در آنجا

لعل حضور طلب ایام کز بگوش نام ما کن است ایام

نایم و نایم مقصود زار کز کفایت طلب هم ایام

و حال است و شایر لک ما را بشهود در خیال دوست

در هر بن این داری حضور جا و حضور و صلوات

دید که مشتاق بود دل فرامی در است از است سینه می

ممنی نو از طور صوفی از معنوم در دله نه برضای کمال
چون آن است و بهیچ نیازی به علم این صفت صمدی
کو بر معانی ندانان الله المحمد توجه ازت موزان در اول
بدین صفت نشوده و غصای و آلی تنهوده که فرعون معنی غرقه
طاعمان که عرضه من را باز اند ما قامت شراب
جبه برارند در یوسف صاب بود در است این
که رابطه اجرای لغزده مکان از این دانه خولان
بر گردانند و عشاق رزم به نفس ماعن و
و بهانه خور نام از آن بر نفس کل کند و عای تو بود
نه تعلیم چون که صفحه دل سحر معنی معنی تو بود و
در آری

مراتب علی که برین تعلیم آید در اداسی این ناکر
(72) نیا که در عامه صن در عرض این بی اختیار بحیرت نیست
که بهجت مطالبه حاصل از فصولی هم رسیده و کسوت عیار
خطوط نور در این محسوس و منکر داده است چه نام دوم
و بهجت یکی از سجده در کوفت سر افتاده دارم که حساسی
از لایزال سر به راه بوده رکعت ثانیست ولی دارم
که بر حیرت علی در خانه از حد معلوم نورا ^{فصلی} صابا بر چه
در باب این ادب و غیر آن که امسال مایه خلقی مزاج احسا
از خلق بطور نوشت می گویند و غیر از اینها

حقیقت نیست اگر قیاس از این فراموش شود
مقام شکر نیاز ما را نمی آید و در غایت حق احوال بر حق کرده
شهر و حیات مصطفای مناسب مقام در کائنات موضوع
لحم افراد و حقیقت است اعیان لفظ این صدمه و کثرت
معیض محیط کم ظرفی با فضل تر را نیست که فطره بود
حیث است محیط ۵۵۵ رعد و کبر عظیم است تا طریقت
و رسا نوازه یاره پیاپی یازده بار پدید آید نام کنند
حون نوین را از افروید افریننده و بعضی و کمال مایه حال
و پیاپی بعضی در دوران بر تو اندازد خود کسب آباب بر فرق
حلال کسبان ذره مقدار مانده دارد و جبهه اصلاح می تواند

ز ربه سیمای مبارک و چون منلال عید آئند دار کمال خلوت که باغ
 ۵۵۵ رقص و عطر همراه عود است که تا نفس نماند به اری یکی
 عبود کر استند خاکی از روی کعبه نهاده و نیاید کعبه فی کمال
 قطعه که بخور و نسیم سر عیش مای خیال می بیدارد و زبانی
 ناکش نیست از غم محض درود الهی باری محض قبول مستند
 احسان استیک مخالفه معنی بود از یاد نظم سب از عاف و دراز
 حاکم کنند رزق حاکمان بیایم رسد که هر خاموشی کبودی
 مخالف بود و گمان و صحت بی گمان میاید در دولت کز دلای
 مدح چنان نیست کمر و اسب از گمان چو می کند ضلالت

فروشی کند بی سازگاری نور جاوید با من فوج میر در آب
خویشند با من رباعی هر خنده که میسرستی کردم
ببیند معشوقش می دهم از ما بترسند و جانی دیگر
نمایان نظرسویستی کردم زمین گیری بسطارد بر خنده معلول
دوست دیدار است است اما نیست خیال بیدار از الحرافه
سیر میر است و خلاف فاعله ادب نظم حیرت نصیم
گوشت و روح در گنجشک است و در دهن و چه حد است
ایستادند و صفای و چه است زنی بایم که نور از بنمای
سعدیه و فیروز که در حال افسوس است نصیب شادمان نادان
۱۰۰

در عهد و مکر هر چند سرایابی را نهایش ایشان ماسی بجا

بی باکت و دوستی و رفیق بیکان در هر صحنه نقطه در ایام
(74) چوینا زما کلمات را یکسره گویند ماسی خجالت میکاری میکند

و تقوی نورانی است نهانی تار در پرده چنان میدیست حکم

بی از خیا و نهانی کرم آنجا که معذوری کرد بدنا صوفی دعا

لبسته سازد و گردن نسبی عرض این زبانی را افرازد و ماز

پیر نی نهان در است از فصل کاه قدرت مالدیر و فضل

در حقیقت محرم جودمان چون از این قصیده دیگر است

در لایحه مایه دیگر که در خور قبول این کتاب تواند بود و در

با نجاتی که در میان دکان و کافه و جوانان نشود
نظر انعام آن که در زانکشی هم برین غایت بود
که سری میبرد ششم به جهت کمالی که ام امتیاز و غایت بود
در خدمت کرم و دلیل است عین یاد که دعا نفسی است
چون نفس صل است و در می است در نفس خود را نیاید
از احسان که کرم نظر بر خیال در و پس منوی که دارد
قیمت و صفت دارد و در کافه و با نظر و صفت
نشد و نگاه بود که در خط عالم را در میان و در میان
لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
الحمد لله

معمولی بود که دیده و در اکدم ششوی و غاد است

بکس که در دست او دونه هرگاه که در اکدم (چون)

(75)

نظری میاید حقیق بود که در غایت است که در

چند در اینها را است و علم است بی خود و بجا بودی سخن

کرد در شکی خالی از متاع خود نه بر نهایی این علم چون کرد

با و رعنا و مامور می و نه سنگ است این دیو در حق چون یک

ما که در خیمه است اگر خود ما را میبرد و در دیده اکامی کرد و

تا آنکه رسید بر فتنه است و قطره نام مطر کرد

مردان و خشت هم تا لغت میزند بجا به حتی بیاد و فتنه

نمده تا به است در دست کند نظر حاکم بر لغت و ماکو

زبان از خود در آستان نهی و دست را بر می آید
از نفس و جسم چهره برود و بر کبلی صحن ظاهر
از کافیه جوهر آید و مو است بهر از برده
ناک کند نگاره فنا نظر خاک را یکست می
در بار است و سن و روین و درام از خیاره می آید
کمان سودنا از می نام کرد و می بینست
که متاع دین است کو بهر چرخ بدو کان در گفت
امبار ناخود و فرم مانی است سیاه یکس و دو
تحقیق تا خط ملکوت شد چنان که از شوکت
آیند ساد و مدونی جلوه داشت و دفع سند حاجت

[illegible]

روان بر کاه برون و شکسته پیرایه
لی از عین معیون و لایق است
حق است از اهل بیت و
دست و اگر حور است از کوه و غار

چندین نظم یکی از غزلت در دست
ببین من این سخن جویند
چشم لعل دارد در زلفش
سنگه دارد قایم بود است
شبی که در حور و
ابرون اینی میاید نام کوثر است

از سرای

سخت از در و ریا طین در این بهفت مهر چشمتی
باز که از طوفان و کلاه شکست
سیم خاست را می رسد از سج نام
از راس طغیوب که در دما و صحرای
دل بدانت مندل از سحر و مانع حلقه میرسد که می
نهاد هستی بآل نفسی توان کنور و دیده عبرت بسود
از موج زنگار وانی به پیاده خودت از حشمت
سده و شصت و چکانی لغد توان و در از هم نامید
مخدعان را می بیاض و امانت شیوا اما بر در که در صفا
از قیاب سحر اطلاق چه در غار و درت بیام نامی

افق سامی طبع کرده باشد و از این قافیه

نفاق جدا از عرصه بر سینه صحت

بعد است از رفاه دل عهد نموده ساز

و از طالع صحرایی از آفتاب حلاج و انجم

فهم از زبان کائنات می یابد و رنگ دارد

مرد و آب گرمی سوزد بخون او لغت و بند گرمی صحت

هم که در دایره چشم حکمی سوزد اگر در نقیض حجاب

هم متنی فضا بر زبان اظهار گشته آفتاب از ط

افزودن خردن است و اگر در دایره یکبایی و انجم

اندیشین سخن نهایی میباید که است از طالع و انجم

دور

آوردن را آینه اصل نمود و محبت است که بدی را بر آید
و بهر کس که از ناچار است و بماند از محبت
در بیداری عبارت از فساد و نیست صحرا را
(17) لغت عنوان کرد پی بردار و می سوزد
بسیار در کتب معتبر است و بدی را بر آید
آید حایل سلب نماید و عبارت از کتب و ادبی
از آن ناکی منع کردن و آید نمود نظم
نمودن و بهر کس که از ناچار است و بماند از محبت
نمودن و بهر کس که از ناچار است و بماند از محبت
نمودن و بهر کس که از ناچار است و بماند از محبت

کیشان عالم محقق در دام این غبار خون صبح عسری است

نیاید و در خود می کند کان در پای عین در احاطه

جبار در چشم نامی میکشند قطعه عیب در دست راست

جهان را کشتات همه از دیده تا می شود در چشم

خانه برسم و بدر ازم آرام عمر سوگی مایه می میکند در پای

دلانی که در کسوت ماسیت جباری در برون آمدند در کسای

مخبط از غور نشناخته اند و عالمی جهانی از عالم رنگ

برنگ سیم بر در دیده اند و در خانه خورشید

قطعه که عید آمدگی رفتن کلیم جان و در کسوت

عینا بدست از سار پریشان فکاهی صبری است از راه

نزدان

معنی انسان نیست اگر اتصال انگشتان با جبهه
مستقیم و یک خط مستقیم بود و اگر لباس عاری از
فرسودگی بود و یکبار اصل صورت عینی پیر و صفا
کوم از این و یکبار صفت این است و کما در
رفع از این و کما در رفع از این و کما در رفع از این
خاک صبر کرده است اینها ازین عبارات هر چند شود
بجای این و خیار خیر و بدی را یکی ندارد و عین
تعالی قیال نیز یکی است و از بهر آنکه یکبار دیده یا آنکه
بیکبار دیده نمی آید و یکبار دیده نمی آید

آبی باید کشود و شست و از نه بعد مجموع دانه بر لایه و نسقم

در اورد و صفا کرده و نوش سر منزل کما حدیث است

۵۵۵ برده و اگر نفی استعدادت عاقلان بگویم که

نیز الطاف عبودیت مقدار آن در اثنای طول

قطعه جسم مبدول که قطعه از نسبت کثافتی و در تمام این جلوه

نموده بر یک غنچه کل از از غنچه حس حقیقه هم در اینجا بهیچ

کشود و مگر غنچه میرزا نوازی و افریقا نیز بر سر او قرار

ضجالت بی زبانها بر اید نظم بحال اول خط زمان کما حدیث

که در قرطانی که خون فزکان بر لبش کافیم از آن که در دود

بجز فرده حسن بی ادای او که در شستن جوهر است

نادانان

درمان دل آینه جیدم دل خوشی ز خوش لفظی (80)

درست نیست پس با زبان سستی ز من هم چون خوشی ز خوشی

گدازد آینه کو دل ز شام شبیه با قدر سرار و سینه

با هم صوم خبر ز خوشی دردم طوایفی خودی ز دردی

مداوم سجود صبری پردم در دل ز سر تو بدم

ز دهن دهنه دل از من نهد چه مهری صرا یا خیم

حیرت فرام چه مهمدم یکباره ای لفظ و معنی

چون طبعان نوی کلید کلام ما و رویه حشر قانون عوالم

از می بفری نو حیرت بی رادوام ایستادن حال

نبیات سار کسائی که فوای نامی عالم و کار کفر و کفر و کفر

میتوان برده میریت بکست و کسائی حسن و حسن و حسن

و حال از پستان نالان شکسته ادائی بر حد بحد و حد و حد

عزم جفا و حسن عقی و ز زبده اما و کسائی بکست و کسائی

بطور پستان از عباد مکر و عزم و کسائی و کسائی

طبعش می دل تواند بود و چه کار و کسائی و کسائی

عزلی و مطلع آن عباد و کسائی و کسائی و کسائی

چسبست بال داشت حکم و اختیار و کسائی و کسائی

نظم محمود و کسائی و کسائی و کسائی و کسائی

بکم تا چکیدن و کسائی و کسائی و کسائی و کسائی

و کسائی و کسائی و کسائی و کسائی

صحن زانست بختی از غرور و خرد که با ما

شما طوایف دوزخ با سیدی عوین میمان عالم

هو از درون شمع کرم و دستم که آب اینی بخور

سنگ تامله می نظم تارخ با بیدار

خوافی از خاوی لی لکله در لعل و او

به خیل برو که با بگردم از یاد مرد و سلم

کاهنت پیر که بر کدو من چون کوه سر سبز می

عمر و کوی بسیار صورت و در جو خورشید و شمس

باریک خان اسنان جابه که در دوطرف قطرب

[illegible]

عکس مضار در آرزای باطنی در حضور و غیبت اخصا

فهرست دست در است آنا و دوی رکاب سنا

رستاب حاصله در تقسیم حکامه خیالی در عرق افعال

جمله محبت از رشته ام عدد خولیت

بخا نری و باطنی محرکات و کتب صورت باد

سرمایه یک گاه هستی نقد انفس است بی توقف

کنج خانه غیب موت بر دوزخانی سکات لکن مار ز

از وجود و پی نسو این زود و بخا بختی اخصا غیاث

بخا نری شهید آمد در رفت او دلیل است بر آنکه انفس

از بار نیست بلند و خسی و در یافتن معنی این غبطه
مومنی است نه مومنی طایفه که در زلف کبریا
بی خیال و موجود درت برده اند صفت هم در است
از شایع ندی کاری از نفاس سمرده آید یعنی مرده است
زنانکه بدست آورده اند نفسی در محو کرده
بسی از سامان کنشی این کلمه بخانه ما دوست اند اما علی
و به تقویت این سر سینه نوع هم حکم در اندام است
خوش جان نادانی که صبح آنکه کم از نفس چین سامان
مدرست دیگر کیفیت شمار از صفت این سامان و ما
الحمد از قافله عمر و طفتان این کرم است و عزم
نقد است

(83)

مستطاب دست و اگر خارج از ملک می نماید چون سنائی
مستحق و انفسار دبی تولد که در عین ملک می نماید
در این از اداری دولت کرم سامان و غیره و اداری و قضای
همچو هر که در سر نموده از توابع شناخت در کتب ای
بجای و با خبره را در دست نهاده و در کتب یافت علامه
استخبار و این عرض می نمایی است که همین طرز اصلاح و
محو کسب و صفات بمان نهاد در محل آردی ملک کاروان
تغنا کرده به نامه امید به غیر اسلام او کسید و از ما مساعدا
زمان افسان و عوارض و ضعف طبیب و خیال آن خاندان خود
و چون سر منزل را در از و چون احکام محال کرد

مطلوب از روی خبر و توکل فمید و حکم به یاری مای از روی
دانش در روی پدید در حالتی که بیایان مای نامی سعاد
ناکامی میکیست بنده بیت استوار مکارم اخلاق و مومن
که دید پس از گوشت خود داری بر اندوه بگفت فزوده
ابکی شایست و دعوت در صحت و مدوح ارباب کمال و ده
ظفری دریافت متوجه سخن فطرت معنی تلقین است
محتاج از بین طبع را از غریب باری شتاف بر ماس تقصیر
مادی از خیال فراموشی داد بزدلی رشتان از ده
کردن از بخت دیدار حاصل مباد سخن در حاصل
موجودی عبارت معنی آمده ناستی و مانع آراستی از وضع
لای باز

نشان و نشان و نشان با دل حسان ناد سرکافت بول

نفس در دل با زمان سپاس نیست در عرض مرد و عاقل

(84)

صواب امکان را که در بال افسانی نماند می بیند از نادان

چون لکاد از مضایق زاننده حیرت است در انداختن

دیدار صفه امان را چون فرکان ز زیر سوس غامد

میشمارد نمی که در معول به مهر حضور است بوی گل

ز لوز و در یک چکید زمین کبر جده نور ناز بار

بنیوی می و خواهک این مدعا است و در مقام عجز نارسا

تسلی ز غم این تنها به که من خواهم کل از فضل خند

بر دوستان نادر و خاص رسیده و در میان مردم رواج یافته

توجه عالمی بتوجه القاصات این جبار است و نیز در میان

سیادت میرسد و چهار در قفای این که در صفای کمال

این روزگار است و غنای هر حال دارد و در این روزگار

اگر چه نفس همه حالان باشد و همان تمام از هر

جهت و در هر حال باشد و اگر چه در هر حال باشد

چهار در قفای این که در صفای کمال

نظر عاقلان که میدهند و اگر چه در هر حال باشد

مستور و نظارت رسانی میفرستد و کند نامه می رانان

که گفته اند و صفات که میرسد و در هر حال باشد

که در هر حال باشد

که در محله اشکان جبار در باره میدی مشهور است تا بعد

نصف قرن ریاضی از سودای بنیای مای طبع معنوی شنیده
(85)

با بر خاست در خانه خصال مشاهده نماید از خصلت

صح و صور با طبعی عیند کامی در طبع طبعی

دل سبک است که شنیده و کامی از جناب کنونی

روحان به بر دار دیده در نظر حواس میماند به اشکاف

بعد از روحی طاقت در دیده از نام لیکن نمی نامند

به موعی از روی ارسال تمامه طبع بسند کام دادی

معرفه نماید طبع از تفسیر طبع صورتش طبعی و کسبه

(85)

که تر تکلیف عالم بر کار سباحت و طاعت
خویشی بنیوان اسباب زنا در چشم دراز می نماند
مکان خامه ز رخسار باید که دست نهد و او نهاده
طبیعت و عین بایست که در کار وجود کسرت معلوم
در خط سخن فهم سخن ظهور است نه هم محسوس حجاب کار
عزیز جان بیکسای بوی نفس شکاری لوقا هست
نی دارند که کام از زبان خامه باد و ان کر که کوسه
و کام صفت کیانی صورت نمی خویشی که فقط
نور صفت به نام گرفته در کمر زین دارم درین باجو کو
محوئی در این سخن دارم درین عمل عرض که در دست
ما لادن ادبی

با چنان در خور هفت تخت خندان صد لاله صیف بمانی که

در عهد خوش پرواز روی معانی پرواز و افسوس می گزارد

(86)

چیت پاشای روزگار بر آرد و ببارید و خاک کعبه

رفت و در است و همچون غول از غصه اتی به تیراج می برانج

عین حضور رفته و در سجود و کلاهیم سکه نیاز خا

عینی که ز راه خاها می بکنم نه سینه خا که از حسرت بمانی

و این مقامیت بکسر در سکه ناله پروانه وای او که

در نوید بر است از مرسل لاله کعبه حسنی در غنچه افغانی

و در باغ ارمغان و در غنچه افغانی سربازی بی نیازی در صحرای

و از نمودن زنی غصه که از آن جدا هم در غنچه افغانی

در عین دولت حضور و کفایت که در آن دست عباد
سموده و نهاده و از نظم و قور حسی چه درای بهت که در
دل سموده و عیناید جو بالانیه حور سیدانان ز شام
چنین را شده و مع سیدی و اماند حاصل نظم اند و در
دستهای خاک پزین منازل بر سر نهاده سیدی که در مقام
که در این راه و آن دست بعد آورد و بدینا ناسر کیده
محمود سیدی و سیدی و سیدی نفس نفع شحال در کوی سیدی
می خیزد و مدین ایام که انفعال طبع از یکو چنان سیدی
عقی کرد و عید بی تابان و کسری موصی سیدی و در
ایان دست عید از طبع ایام بر و در تشار است و هر که
موی لعل

و بر سر خود آنکس تصور هر چه بردار منی و خا باری از قند

توجه بایات عادت جسمی که چو صبح در گردن ظاهر شد

(87)

سایه دراز صبح افشار و صحن سایه کرده و مظهر است که همه زو

مقدم نواز تو دم بر سر کشید که زانو در آید و معانی نظام از روی

مهر رساند بایر و صحن مفضل و لیا که به یاد ۵۵۵

زاد بیکر به نفس ساقی خانه به طبع و بس آید و به دست و چشم

و به دست که به جسم ساقی بطور زلفاط طار و در طایر از نسو

از و فراموشی مصل نیار حجاب خنده مری کردی

از دست اندلان قرص میوه مهر است و در قفس

کینان از آتش دوزخ میسازد خانه دوزخه برین
کریم جانان محال نصیب بود و در این عالم
مقامش در سکر منزل گردیده در سینه اش
مرطبت آتش است بکده در عالم بی پروایی کسان
جستی و غرور است و در گوشه محرابی از دوزخه
صریح و مستقیم جانان در این عالم و کمال از
سید از دوزخه میسازد ایام خان سعادت عنوان
مطالب علم حرم عنوان نام فرموده اند و این
از سینه است در صحن محراب زوده حاصل شود که نگاه
نقاد عالی به میان طایفه فراموشی تا مل نقاب از روی
نظاره

مطالعه کردید و بعد از مطالعه این اثر خود را در دست خود نگاه دارید

عوض وضع ... بدست فخر علی دولتی صاحب

کتابخانه ... (88) ... در دست خود نگاه دارید

مخطوطات مجلس رحیم اوج از حضرت امامان

فاضل معاد و محمد عباسی سرور و در میان مردم معروف است

طبع بود و بی توجهی نیز افاضه نمود و برای خود و دیگران

اندک از آن کشفی نمی فراموش کرد و در کتابهای

در حقیقت خمس می شمارد و در یاد توام منتفع می آید

این کتاب کردی بود که در روز کاشن هم در کتاب است

میلند نمای است بکرم از حدانی و در گردانی و در کتاب

کرنی میا د کویت ایسی کہند اعلیٰ زر کنند یا سامان
عالم بیدست و بای چنی نعلی صحران
امواج کرم معطوف سا جالشیان از انوار خاک ری مان
بعد از آمدن و بر آتش بودست که ناخس باقیست از گردن
بنا خط شیت معروض فیض انواران معورنی گردان
کلیسایانیم لور سلطت تعلیم خانہ حبیبی مایست مع
زیج عرفای معام نامت از معارفشان عالم موزنی
حکایت جعفری بود عرض ان کہ از بر او سید در بر
نمود نمود و اگر انبار جلد نشب بصول یک ستر می
رو جلد سہ برای مکانی برق افشار است و اگر نابار
طالع و طعن

بکانه سرشت این درازی نابلد بگردید و طبعی در غبار

خداوند در باغ بهار است بستان و کبر و سنس موقوف بر طبع

و حادثات آن است و نیز سخن موقوف بر طبع خواه نادانی

(89)

و طهارت بعد از آن دانایم کین عین طبع بر اثر آثار طبع

در این انقضا یکصی مطوف بر روز که غیر توضیح بعد از

حقیقتی گذاری تواند بر آن محرومی باریت ابرام

بجای سزدن نیست امید که عطف لغو بر ناگامانه

وضوید بر زمین کرد و اگر عبارت از ای اصل

مضمری غیر از حدیث است خامه نماز سندان از تنگ سی ملک

بهر خط کشید است هر چند کند قهر و زورم در راه

ز ما می برد عای قهر ز دانی که در دامن دارد و عین است

تعمیم نهایی کباب است و ما به شفت بار

زهر خاک صمد دارم و فریاد میکنم یعنی که کشتن تر و یاد میکنم

عند رعد و بیدار میباد ما هم از گلشن و یلزار گل محرم

هر کجو آینه بند ز ما یاد میکند در صورت از در و درون

میکنند آتش ریشای صورتی اندازد و اگر نردک میداند

ای که آتشده و دلار از محو و می میکند زور و می کشد و بار

و در کوریه خا بر نهان رخا تو نسیم و عین صمدی

نور الهم

در حقیقت تفاسیر نقد از کتب به گونه ظاهر در کمال ما

نکاتی سر از آن سخن دارد و در حقیقت بهر حال

(90)

نواز نامه بدستور اتفاق قدیم منظره نقل کردای مساوی

حفظ به پیش و کرد سواد نامه میکردنم عود می سن آن در

و طرز خانه میکردم انبار سواد نامه و در وقت بهر حال

که با وجود دستور محرم و در بار از کتب فانی در کمال

باید که نسبت از اتصال کتب به بنای خانه با نقص

حق ریختن بهر حال در در حد اینها می با کلام حنود و آن کرد

از کتب فانی که نسبت میکنند آن را بنویسند بهر حال

خانه ما حیطه ملک در حقیقت صورت میکند (و بهر حال)

تفنی دولت و حلیت عدل را و اگر ظاهر حق
که محبت دوری در نفسی است با نیتین اظهار است و اگر
نسیم چه سما آورد که درین وقت هر چه کسی حضور است و کار
پروانی فطرت و طاهره سما را کند مباد که شیوه هم که
بسیار نزدیکند و اصل نفسی میباشند از آنکه بعد از رسیدن
تا در طول بی تابش با قیام آنها شناخت شود و سامی الی
تقصیق در مجموع طبیعت محسوس است اگر چه از این نظر
صحت مانی در نظر نور اما عقاید صحت است مواجرات
به حدیثی مآده است که حوائج کفایت مانی او مدله
راند و چه سیر و تربیت رفای او صده سراسر است
از کمال

چهارم در وقت فرصت الفجر گریه و توبه و

است در این ایستادن انوار چنان بر روی یکدیگر می بارد و از آن

نور فکته رنگی می برآورد و نیز در حق اظهار محبت الهی که (۹۱)

فراموش کرده است و در هیچ وجه گناه گناهان بزرگ

نموده از قبیل رنگهای کثرتی که در هر یک از این سوره

خبر شده این کلیدی است و در هر یک از این سوره

مهره بزرگ خورشید در است و در هر یک از این سوره

چون همه در این ایستادن و در هر یک از این سوره

رنگها و در وقت معروف این است و در هر یک از این سوره

کمانی و کار را که مانع طریقی فعل را حکم نوزده غرضی و کسب

[illegible]

در این کار به دست و پست و سوزن را بسیار به نفع می آید

می زنند تا بعد چوبی بماند و سوزن را سبک و شفاف می سازد
(22) همواری حرارت نسبی بر طایفان و از وی حرارت فرموده چشم را

ز نظارتان نشستم و مات و کوشش امید از نوید از رویان

و چوبس و چوبها مال لغاتی نامه بران و شفاف و چوبی بر و از درگاه

بدرنگت و آوردن باسی فاضلین و چوبی به جام چون طبعی باسی و از اهل

در این کار و از روی تو و به شمع غلام مصطفی تا کل آن از مسود و از دست

هر یک یک از این کار و در سبب رسی نماید و از کهای باع اسطوار

از کفر و دالم مانی دوری محض و محض مسود و عا و حاجات چوبی

و اگر کسی بگوید که جلدی که می بینیم که در میان جگر است
اصل ریه است که از ناکش تا فی الحقیقه پسکی و نور به در حال
و در صورتی که با سوزن و با سوزن در ریه کند بر فی ریه که
فهم حال صورت مفارقت از ریه اختار طاره و مسود و در
صورتی که پس از اراده کسی که فی ریه در گاه تا فی ریه
و در ریه که پس از اراده کسی که فی ریه در گاه تا فی ریه
نه در ریه که پس از اراده کسی که فی ریه در گاه تا فی ریه
جست و قطع نمود اعضا ریه که تحت غشایها کیست در هر
تا نفس القطاع نمی برد و در ریه اختار طاره و مسود و در
و در ریه که پس از اراده کسی که فی ریه در گاه تا فی ریه

چنانچه اید. اخصای صحرای طرب است که زمانه

(93)

بوده بخار زوده یعنی ابلج رشتنای خمر و درد که

از حال در آن سر راه پی نبردنی و سرایعی از بی و

مادیه باز سانی لیسر سینه ناک خمار و دوشه و این

از مدینه است که چشم انتظار دوشه از غم کینه کسی

بسیه نمکند و نه نمک بوفاری از پیکان زنه نمکداند

و قیست اگر بهی از رسته آب پیکان بخار خمار از

اندوه کزین نه بند دل طحلفت این رهن کبریا

تشان منور گرداند اندوه دوری یخت نمک

مفردا که به میدان غار کلبه مشهور می شود

اندوختن است و در اوقات فراغت جان و کسب

حیرت بر لب زلفن ناچار کجاست انعمی لمطالع

فایز که محض اسرار الفت است می کسب و بیان

منحرف به طبع و لها که جامع نقد و اس حدیث است

لا اعی بر خود طبع از این طبعیت در ساحه

دور و لایحه رسیدن است و این بحث به خال

من بود روش کردار نیدن امید که نمره اعظم و شریف

کمال

کشتن بباغ و در آوردن آن طوری که در و کوه ص
و عتقاد اندیشانی با حل و فصل و تفاهات و
و نیز آشنایی با طبیعت و نمایانی که عادت کرده اند
از یوسف و صفت خود در سرسوی سلیم و نمایان
(94) و مانند و از خود و نمایانی خود و اندیشانی که در
سوی که در دست تو از سنی بر بگرشید که فکله در در
که به بهار به بهار می تواند نمود و در کمرند های مان
صفت نمایان عتقدت السوار که در کفر و شیه و فکله
توان نمود لطافت نمایان صراخ و طلسم از از

حسن پوتان جادوی فی الصغری و کبری و کینسی خاندان
حسن بهار در شکسته لکان عالم حسرتی ابرار
خلعت خورشید کسوفان پرده ظهور سلسله ابدیت
درسی آماش شریف جمیع خیال با کرد امل و مسامحه
با سخا و ابدان رستان سرفرازیشان از سر زبانی با کمال
غور از حسنی ملل خاطر سومان دن رسیان مبارک
عباس خلعت روحانی بدامن هواخوانان انجمن
رطل مصلان کدورت را مده را ای عزیزان
میرنده ز یک بهمت آبی ساقی جوی عشق شاد
کامل کرد و داد و عار ستم از فی رایه نفس جا ساد
جهاندار

چهارم غارت مجلسی که توحید نورش بیدار می شود
در آن بر دست ملا تکلف اگر مقایله بر آید با فاسد کرامت
و بیغیر و بر بهای است و اگر با بیغیرت صبح هزار ساله بران
آتش و در من عطیات حفظ و منعی بر نکلن بر من
مسند آری ارشاد حقانی در آن در چند ساله بر من
اگر در باب باطن منوجه ابداد فراموش و حجاب آید و اگر
لاک صاحب نظران منظور از غایب نامند نو که عالم عدم
حسنی خوان بود و که حادث بر او رانی همان بود
حکمت البیضاء می سمع اناب است و در آن ایام انوار
لعل دل سیکای موقوف میسازد که در این ایام مقتضای

شناسی با فرقت فکر نظیم عرفان در صد و پنجاه
دارد و دفع چند بوسیله این کلمات
کدام قطره که صد و در یک باشد از دو کدام در ده که طعم
و نبات از دو ملی جو شش میوین کرد و اگر نه با حصار
از نظایر منع نکرد و وصل آرای نبات بخاک صبره و در آن
در حدیثی است تا نقصان هیچ کسی بعلاج نمیرسد اینهاست
کمال از مقبوله نام و مهم و ضعیف نام سازد و دیدار این عالم
نسبت که بعضی مقال اید و در زمان رسیدن که هر کس گفت
مختارین شمع از رو کردن و صحت و بی صحت است و صحت
و بی صحت است این عادت ۵۵۵ رفقه از اید و کدام
که از اید

که پیش ازین بهاران رشتان مبارک است ^{مطهر}
در روز چهارم هجرت حسام فاقد اند و کجاست. و کجاست بخیر
تلبه دانی دست دعا به رزقش عظم که باری حکم
طبع ضامی است و آن را که است باری بخت و آن که بخت
حق که است امید و آن که است و آن که است و آن که است
که بی کوه هم بکشد است و تصور این کف و درختان در میان
حسن و بد را میزدان رنگ شکست و آن هم اینک عظم
خوار است عزت که لوح فرات صفاست ^{حصص} و آن عکس در وی
مانند است در طبع و شفق محو که دریا
که در آن برج معذوری ماست طبع در آن

روزنفاخته نفس سوزش صحت خاوری دیدار
مستغنی آزار بار بکاران صحت زده نه نه خاوری
نایب ۵۵۵ رفته تمصل سخاوت صحت که نیست
بواجوانان عایم عقیدت است اگر سایه وار قدم درش
سازد و درست و اگر چون شبنم بدیده پرواز نماید
ای حکم نارسائی که سدره از زنده مباد از آیین کوی
جاده صحت به تر و ز آینه ارادت صیقل این نهاد
که شبنم به آلوده با طاهر کیاید و از عاقله دیدار
حاکم تکرار رنگ بوی از و دسته شاید خوش طالع
به نوبت رسید و کنیز بک کینت جرونی و در زنده به نوبت

رخسار سبزه گلستان

(97) و گوییم که یک مودد عا

داده

تواند بود و نبات باو همچنان سرودن عا و خلایق

تواند شناخت کسی حدیث هر قدر در عوالم دیده و

دست یافت و یقیناً که باس رسیده و چندین سال (97)

محک بر طاعتی در آن نفس خود راه بجای آورد

بجز از پیشینند بانی اسبق قدم بر یک عا این رنگ

رخساری ندرست با عا دیده ستان زده ام می

رکاب خرمالو سر و کلاه و کت ماسعی بحام حیاره

حدیث خلایق کردارند و در آن توقف بهای در آن

بخت ضامن من و من

بخت خدایت خدای من

مشهد در محضه آسند از حیل عیاری سر و با غافل نماز

کرمی ناکه زمان ازین عالم با عیسی بسیار دارد و در کما

باین رنگ بید است و بانی سر از سر زده بر می آرد هر چند

بدرین چنین طرازی محفل چو ز ما داده همی میسوز است

آئینه نوید من و بار لوام و ام نامل کردید هرگاه بر

رفتار اقبال بر همین و پرانه زهد داشت سانه خاک نشین

خود خود مال پر و در خون داشت ماغبان ایلم ایام دارد

ماران نقد میرفت بر سر در دست و قمار کی حتمت نمود

لوگن مایان داد

در غده و بقعه پیش از صبحه مانده در سپهر فرمانی و آمده است
 و تکیای نمیه مقصود و چون سکنه سر را از اندام بارگشته و
 وصول و صحت شماران و دیگر مباد و در حرمین
 پیش ازین محوطی ساطع توام شدند و شیر با طعم
 حسرت و بیدار حرمیه غیبی خوانند و عجله حکمت
 با دمه انتظار روح کل غیبی خوانند و دیدند
 در ازین طوفان ماییم دیده چون سمع گشته و اع
 بر رسیده باز می کردیم اگر نه و انشای ظهور نه حرم

۱۸

ریحانی

که نمود و شود و بماند

سجرات بر زمین این سخنان مروی دولت بدارد

با شامی اطا که فطره پیام چنانکه توانست و ساز کرد

طراوت برستان اطا عمار آلوده بوم فی رمی

که در بطن خود دوندی است پرواز از نوحی

و طافم در این رخسار شهر کی مناد و در دلمه

نوازه نظام و امن مانده کرم بنی سکی مناد و کمر از نوا

جوم با کی میدارفت سبز شده بر لب ای بدو مسکون

تا از عجیب بکار و اگر یی ز زده سحری باشد نوازی

لی لری

نورانی که در عالم اول

79

قسم است که از نسیم و انوار و اشباح و ارواح و اجسام
بهمان کلاه مخیر و خیر که ما از آن سر ز خال و مداران
کسایه نظم چه امکان است و هم غیر که در عالم
نویس مسطر که مسلم بود و در هم رخسار و پند خدایی
که عیان بقیت انوار و کس بر ارقاب است و عین حجاب
بخت و ارباب شود و هر که می گوید بر سر و در
در عالم نمی کشود و عفت که کسی حقیقت شناسی چه بقدر
عاجزی است که اگر باطنی بر دریم و از افشاد و عین
بر نفسی که از زو و نامحسوس

یا افعی و اسب بخند که در می مول

اولی از اینها در چهار فضا از خود در می

با سنی بنده از اسباب خیزد اسانی بر فضا می

در آن اسب قدم است و به می بود در هیچ افق است

خاک را به می که در حاکم در می به می که در می

در می به می که در می به می به می به می

در می به می که در می به می به می به می

در می به می که در می به می به می به می

در می به می که در می به می به می به می

در می به می که در می به می به می به می

که در این دنیا خوشی و غم و کسب و بخت
در فرقه ندارد که هر روز یکی حاصل یکبار

در هر چه حاصل شود هم و در آنچه نیست هم
(100) نیست

نمی دانم چنانچه فراموش نامدار است
از خانه روزی شش بار می آید و در هر روز
بیدار و بامی نشنم

که فردا و از کل جهان خبرش نود این زبان در دهان
ز بیم و جریب محسوس در فرقه این زبان در دهان
و سوار دروغ و دنیا را با دل کفتم حقیقت در دهان

آن را در پیشانی و حکایت با نیکو که اخلاص نود این زبان
با طراوت و در دهان و در دهان و در دهان

مار و زهری انتر نظام کار قدری کمر و زهری
وزنه و ... در حدود بیستم هزار و ...
بعد از خیر راحه و ... از دشمنان را و ...
عاجز را در نه جان مجده و ...
و ... مسک کاوه ...
برنج ... کن که این ...
اگر ... نام ...
من بود و ...
...
...

محمد

این بی شایع مافده و عارضه که در این جزای محسن

نکودنا و در شایع رنگینی مان کله مسو و در این

جوشن منصب که چون آتش چهار بر در درخت و در درخت (106)

لعلت زمار لعلی نازید نیست به ماضی و از او در ماضی

معدت نزار سنگار از این افسان این سنهار افسر

همو شایع و در بیت این نور و در این نور

۱۵۵ در موبکر حریفه کارگاه از قافله

در این بهیو السکندر و نورد که لیکن از او و باور

توان سجده را نورد و چه نابل و اینست که فحش از او

تواند از روی درد و فراقش بگوید که خطای من
مغایبت و دوری این خیال حیرت منان رسیده و من
آمار می بارید از خفا به پیش تو آن روزه در عرق چون آب
سعی را قدم افشود و در عرق با این هجوم محو در خاف قدم
محدث بهمان راه داده کشد در عرق تو منید وصل بود دل
در سوزن بال آینه بر ما عذاب در عرق آینه و الحود
و این صاحب موصول نخلی کرده سعادت بیرون کرد و من
جدا فخر و پس آمار مار که کو امید بیدلان نیز می رسد
و بخت بکاید و دهنده از روی منیم رن غنای با دیده آید
۵۵۵ رفته تر و درج در دوار و تمامه طایفه

آمین

در مسامحه و بولغافان چه خود می‌ما که نمی‌ماند

مجلسه انفاهی مکرر انفاش بقا و خط و بطور (۱۵۲)

و آینه حبیب کو طفت نامد از برای الطاف و بیان نور

حقیقی در ذرات فیضی آیات صفت توفیق و نور

که از شن کردن هیچ عالم از مرآت اختیار و خیال

در عیان عیار حسن و کمال مرآت و نور و خیال

اندازد که در لایم محققان عیان و کمال و نور

معانی تصور اوضاه و اطوار و اسامی در حد و نور

نمی‌چندد و سزاوار است که طبع خیر اندیشان الله و نور

خود را در درگاه خطای طبع و سیم مانع از طبع و سیم

و قشای اعیان دهن مستقیم بهمان زیاده
مستقیم نظم بیدل جمدی که عمل بد گفتن و طعن
یکه جمدی گفتن هر چند که نقد زید و یک است
کاری شنی که ماند از خود گفتن عنایت مله و در
شاهد آثار است پرور است و دلیل امداد افکاری
و بسیار است که در است اندیش القیاض مناد و تفویض
و عا کویان سکوم مخالفت از تمام سباد ۵۵۵ لغو
بمردار از خون کشند با برکت و صفت و نمایان جای
کردن از این دهن نماید و اری با این از عدم برای
که اینانی است

مستند بنیاسی در استخفاف که بر مایس الفاسر ادب و طرح

103

در این کتاب می توان یافت نظم مکرر و توبه و ردا و عدا

که خود در مدام مدام سحر و جادو و غفلت غماز است

آینه سنس لوان و عده هم عبارتی در اینجا می آید

که در طبعش می دل حرکت ممل بیامی بچاند و می

نمونه که در نفس لاف و نفس و لغت و عا و رو

بدر از هر مطلوبی که علاج نظم بدیل است و فراد و سکه

که می شنوند عجز از شناسه و درین می نوایا طلب نظم

منه و درین رفتار و در سیر مکتب بنیاسی مواد خردی دارد

بیاض چشم فرامی نسیم بویید که کبر و کمر شمشیر می کزدم

بر پروانه دارم لغزری رنگ که زان نفهم بیدار حال
و عین لشکر گشتی طوفان رسید و من گدازم
نور چشمانی پرستی رقص لعل که درید جان لشکر
ز درت عین دامن و سستی که سینه مورخ و دانه سال
محرک عذرت اشکی ساز زلفش بود چشم غیری بکنا
و بار تهنانی و بیکی گشود نصیب مستحق که زلفش در
بوزن مردخت و اعانت حرکتی که زلفش در صحن
بود و کی تواند انداخت بر نصیب صحن مردمان خالی تا
با این صفت یکی از برادرش میزد و هر صفت یکی صفت
در یک یک درون می کرد با این دست بانی در چون شاید
بهری که بود

میر نمی بود و ضعف دل به بدو نرسیده و بگوشه مانع و بر سر نشسته

اگر آبی بالست بر آرد طرفان قیامت استغفار در آرد و دم (۱۵۴)

که سگی اگر کشد بکام اندک مگر از خشک باقی هیچ طوفانی ندارد

ما و عیان آینه در در یک عالم نشویند صاف و دغفت جانم صدمه

زبانک طغف معطلان کس بجای در طوطی رحمت اندام

فهرستان جواب آمده غنیمت یک حکم وفا دل بوزل و غم خامه

اولت جواب درم بهورث زندگی عشق است و استدم ۱۵۵

مرفوعه دگر رفع انقلاب بر دوری بذات استقامت امان

بانت فرمانی طریقی در فالیده است و حل مشکل برینده و شای

و کین اشاره لغت لغات آن بسته و زنی اوقات که عطفان

از صاف و دلهای سنگین و کجی کمال و صیحت جدید است و عین
بعید کند که کلام باغهای آینه فردت از میان بریده عیار
بر فرق عالم بکشد که کسی چشم خیال بکشد از کسور و نورانی
در گوشه بایستد که در مانع بپایند فریادی در می تواند
سکون این لغت که از روز روشن ظاهر هم ساطع است و با
محار و در سبب این عطیه که نفس حسیه حین در میان
بکدام عبارت در کار در قبول انعام هم حکم لطف مای
عدم سر خطا حرکت در شن است و است و عای که بپوشد
نیم نمک است بحد بد با کید در شن نگاه او نیست و با
سر لعل مباد و بپوشد از روی لوحه حین صفت و عین

صد و پنجاه و یکمین بار غنای ایران بفرورد و انعامات نام

با کمال عزت و سعادت و کثرت نعمی نماید که کسوف و هار است ۱۵۵

عید از سنبل و بستان صنم نام و در خیابان کشاید و چمن و مرغ و مرغ

به حکم راجحه مادام که افسرد و کشته در زیر آید و بر ششها

منتهی با قبال شامه و بل آینه نام و در عهد آن که درید نام است

آینه دارد که یاد می شود و معنی لکامانست سلفیه بی اعتبار

فان طبعی پیچیده است که کوهی نگاه بر وزن لکان حرمه

نمودند و در انصاف و فضیلت امکان شورشی بخون نابود

که غیر از خدای تعالی و انوار و در مرد اگر با بفت و حق است

نه بر دوزخ و در عالم غیب و حسب غایت و بیکیستی راجحه علیج

و اگر خنای بکند که افسانیم و بیدار و بیدار و بیدار
بغوت کدام افتد و احوال مضاعف و غمناک و بیدار و بیدار
زیبست و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار
اندیش انسان بیدار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار
اگر خنای ددار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار
تا حرف سرم فضولی دست و پایی بدارد و بیدار و بیدار و بیدار
بیشتر مرد و اگر بیدار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار
روزی در طبع کعبه لکلف باید بیدار و بیدار و بیدار و بیدار
نیز دانه می باید بیدار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار
چون ناف و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار
و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار و بیدار

آه نیا بد بختی بد فرشت هم مزارت

105

هم که در میان خلعت محسوس می شود

و آید رباب

شاد کا و ریش ابرو شاد آید از فضل قضا

در این عهد در نفس و هوا از دین مصلحت

و است نانوایان در خانه است اندک اندک

درست بی افعال و خجالت لب پیوندد ۵۵۵

ندامد و در من و در من الف که از کف داده ام یارب

چشم سودا هم زارند اگر عثمانی جو و مال

سوار که میان سواد زدن جز سودانی و از الف

از دین بیایند پس چه سود است حیم از حور

تداومت و مداومت و مداومت و مداومت

در کار عمل و در سانی و در سانی

ما

نفس کشیدن و زخامت کو مائی در

صورتان حال خوش

اینها

که بدن ماسک نشان تا بچشم مدارج کمال

رسانا دو و صواب خواه چنان افعال را در عمل فصل ماست می

۵۵۵ نفع دیگر بکلیت کوه نام سنو است به نفع

نوعه انسانی صورتان و پیام خبرت انجام کوشش محاط در

بروز مه فرضی بنور نه مبدالع ار سهار شیوه شکار

ماحول منی بدلی کس دیگر چه بردار

خود هم مرا و رسم فریاد بر سخت انظار و این تمام

معارف

۱- معلوم شود در این ایام با نسبی با مونس و مونس
 بر آن روز من است تا به عوایدی بیدار و با به در نزد
 نظر از روی زمین معانی خواهد یافت و سینه
 باز کردن از یکبار از تخت بیدار می شود و در وقت غنیمت
 تا در آن وقت کرد و در باری سعادت و زیارت بقیه
 عشق و با این خوف بیدار و در وقت غنیمت
 مدعو و سعادت است و بطور اظہار و در وقت رسانند
 سر رشته اصل که انفسا سر می رسد یا بختیار
 افسوسه این که در گذشته که از عید از بی مقدمه حال و در حال
 معجز است و با این محبت پران با بی معصوم و با این
 یعنی کنار در با یا بخت سحر و در انفاق که با این

و ما یستی دوستی که در نظر حق منتهی است
و اگر جای طایع نفس در واقع برنگردد
هرتا به این حد است که بعد از این که خودی گوشت
کوهر جسمی ما را بپزد که جابجا کنیم در جهت مایه کربانی
چه عرضمانند که برقرار فرمایان حکم تارسیانی ساز
و خواندن آنکه مضامین توراتی همچنان مطهر شدن می نگردد
موازی محفل کشف و غزل را می بخورند نماید و در یاد رسان
خیمه محفل می باید در همه حال بواسطه تانوس دوست
سکینه بان برقرار نماید زیرا که ۵۵۵ رفیع
ک به پیش توفانی در روزم را که در هزاران جبهه حریف

[illegible]

ایده کاذب علنی در حکم دانه های زهرناک بوده و
معمور و موفد از مقام لولی تا محو فطرت از او برتر است
میرد نفس و در هر دو صورت به جز از جمیع راه های محبت
محلی و مروت حکم حسنی ندارد که این که کسی با دوست که در حال
ماندگی با کسی یا از آن در اجتناب نبرد با اعدای و سایر
شأن عظیم باز کرد و بعد از زمان و صورت زندگی و احوال
موفقی حال بسیار خسته و در کاری که در سعی بدوین به ندرت
مرا در مسکن از بهر نور انوار کلفت و حسرت و امان
محمور نسای عیاسانی نظم صدونی فارسی که در
درشت صافی سوز و دماغ سخاری درشت از قدرت
حجالت جدم کارنا کرده به پرده لسانی درشت می نگارد
پایان

مشکوہ بہت نازیدہ است و اگر نہ درین کو سید عالم راو

دستور دینی و ملی را برپا داشته و کفر و فساد را از میان بردارد

محکمہ نظم کارخانہ عوامی فادہ (109)

توضیح: در مدار و مار از زر کرمان و از نشت فصل

[illegible]

فی نیازی اسات مساد نور مفتاح ارج اقدار شعار ملک و دول

افسوس علم و عمل و سنجش علم و عمل و سنجش علم و عمل

عنود اقبال بمعارض حکمتی کوکنت مدارج جہانگیری

عظم مدارای چهارمین جنس کناری

جاء دولت خیمالی در جلال عرش خاوه دانی حکومت مبارک
شاه جهان آباد خالص کجای که فراموش کرد که در ۱۰۰۰
سوقی در داری که در دین مال صورت میکند در نامرکان میرسد
عشرت میکند عاخر سواری فرموده ستارای چه یک است
باز از افعال ناری که برای اندوخته شد و بعد از آن
مقرر زمان نموده اند از دوازده ساعتی را باینها و از دوازده
نظم باینکه در جاده کوکب با کسی سرسبز را صحت
در عسرت با کسی در اسلام ۵۵۵ رفته حاکم
در رستخاستن و بین صفت لکائن علم انوار بیانی در
از انجلی

بروز نشن است و صفیحه عجز و عزت و تقابل نعمت های کرم

خیمه انار کمانی و کمانی لطاف بطور افروزش اندک (115)

در تصور اعطای سال ساه بلباس کعبه بارید و بیت و کعبه

بنا به تفویض این سه و نه در انگوش نزد یک یکم و غامه عاز

جهت بر سر راهی از روی کیفیت مدار بوسلند و ضایع در شکی

چون با در سر کرد و در نه باز آمدیم بربا ص صخ خط کشید

در جاب های رنگین بگرفت انره شقی را تا بل رسیدیم که در دید

و آنچه ما با وجود و در یکی قمارش عبرت از میان برداشت

و عبارت مسطور مختلف همان منی بکتابی نگاهد کرد این گرام

از هر تن موزن نهای صحر و ما سه دهی بر و یاد بر و عظم

قماش اکر ام از بر عین سجده مانی از خلاصه مانده می داند
 و نگه بار ازین عذاب مردم کرد و داد و فوغل برورس طرار
 اقبال باد ۵۵۵ رفعه فائو بطور این مجموع
 زرمخافه نوانهای از صانع ندان در برده و اسیره انیس و دان
 جعبه ای که شوق و دلم باد محصل نواز اگر حسن بی بسا و حکایت
 کبیری تا سلسله ری نهارت و فانی کردیده باشد بی توانان
 از زور و اصداداری موصول مفاد است بر مکر و درند که نفس مرد
 حکایت مفید و از نیت است و نگاه مسطر خون موی ضعیف و کاسه
 چشم مفاد است و زور و مسوکت و فرقه عمار و مفاد الفاظ و
 صبح نرسان از بحر جزر و راد از و عواد از خلاصی طارند

از

بنامه انبیا الشیاق و رشت و الاسلام ۵۵۰ رفد نور

محید کی طرح حال فریشتں را بے سحر و سحر خانہ خدا و استغفار

اسطوخودوس صحت بخشد و شش را ملایم و نرم نگه میدارد و در سینه و جگر و کبد

اگر کسی نفس الامری خوف و احتیاج در حد در حد صحت فارسی

بهار و من گریبان است و اگر بار رسد خنکهای در می

عبدالحق خان صاحب

جیونہندہ کہ یکم ہونی اجوراج حیلیم اعوشی کنار کھان

روحوت اور چھوڑ دینی محکم یکہ کہ مسکو چھوڑنا ہے اور عینا مورا

تیران کرد دنیا جا عرض انکسار می بخشد سجده فرمای خامه

مکتوب از دو کاتب به نام های: ملک شکر مستطرد و هریر صمیم

[illegible]

در سینه انتظار کشیدی بعد چنانکه کوزه ناسل احوالی
در کوزه انتظار به سخن نسی و خود مبدع است که همگی
تا حصول دور مع مدار مال و در این مطالب لطافت هم
دیده انتظار را ندارند و در این بابی ما همان هم صوابی است (۱۲)
از مشافهات شمارند نظم نادان عیسی عیسی را نشان
سجده چون بر نشان در ستم با راست و سینه زور حکم
بی رضای رنای تحیر لبه است و هم چندی حلقه و در خود
دل مانجو سینه لطافت حرکتی که با او در هم غنا
امکان خاکبوسی توان منهد و است تا آنکه در اتمی که بگوشت
بر اقصای سینه از افسندگی در امانی و خسی توان سجده سرگاه

کردن ز کف دست بر منظره و از قضا صفتی بار سهیل محراب
بار می آورد بان و صفتی صفتی صفتی صفتی صفتی
نقدش در باری خود بخش است و بر و از عیار را توانی ادا کنم
خاکه فرو سوختی چنین خیار این سگوه مانند صفتی صفتی
کشتادست و صفتی استاری و در پی رختبار را از
نعم ما کیم جبهه خود زنی دوست است از این فروغی
وصال صفت اما در و انگلی صفت است بر یک صفت خود
در سی افام از دست و طفل مرا می ران بخات مجبور است
الواجب تنها هر که شسته بخوار رانی هر حد و سببه در دست
ما بدست و با این می عیار صفتی ران است بن توان خود
و در این

تجید با حیرت افزای سخن از زبان چرخ آید و
اعظم بزرگوار از روز و خواهی شنای هست در سینه هر نفس
نباید دعا نیست و الله اعلم خیر می باشد
همای عهد مناسی ملک در کاشی و رایت سبکی برقع
از آینه بر روی برشت نموده عهدت از آینه محفل دولت
وصال یوام صرافه و صف حجاب بر طرف احاد هم و
سجود رکعت تحالف احوال از مبارک
دفعه دیگر و فوراً عطا یات از هر طرف به
نه پیشه که زمان سکرا آید و جای خود خالی نماند
تا آسمان و روح حسن انوار الطاف از هر جهت است

نیت نامه که در دست کار کرده داری راه نیت نامه

چند روز پس ساله بعد از خلاص شدن و نیت نامه

نیت نامه که در دست کار کرده داری راه نیت نامه

چند روز پس ساله بعد از خلاص شدن و نیت نامه

نیت نامه که در دست کار کرده داری راه نیت نامه

چند روز پس ساله بعد از خلاص شدن و نیت نامه

نیت نامه که در دست کار کرده داری راه نیت نامه

چند روز پس ساله بعد از خلاص شدن و نیت نامه

نیت نامه که در دست کار کرده داری راه نیت نامه

چند روز پس ساله بعد از خلاص شدن و نیت نامه

نیت نامه که در دست کار کرده داری راه نیت نامه

چند روز پس ساله بعد از خلاص شدن و نیت نامه

من صبره بر دوزخ کلام طریقی است بهار صبر
از خانه ایمن خروسی دیده کار را از هجوم انوار بر بار
بشکافی بر مکان دور در آن است که گوشتها را از
شندان تیره کل در دماغ بخت است اینجا که ز نور
دختر میزند و در کون خط محو خط اندک
در این مجلس مطلع و ناظران صحیفه کبریا در این مجال
بسیار و مراح محو زبان مبارک داد این عطیه از ابد و
مه اسبیه است غرور دولت کسان به علم نه از آفتاب
چون طایر سوسنچو ابد تماشایت بقدر شوقی رنگین که
دارم چشم جمیع انبیا که در خط از روی از آینه ناری

باید که اندر بیدار شود و در محراب خود نشاند و بگوید
ای کس از ساعدا عظمی نمیدم که تقدیر از خدای عز و جل
از آنچه خود امید بدلان حضرت عیسی علیه السلام بر آن
در آن است و چون اظهار خدش سازد تا صاحب معراج
در جات بی نهایت باز ۵۵۵ رفته است این نام
یعنی سازد و فرموده های داری و نفقت که او مکتوب شد و بعد از
بی نیازی مطاعه عز و جل معارف مثل نصیحتی بخوش آورد که
نگهسته بیان از ساعدا عظمی حضرت عیسی علیه السلام کند
حیرت عنوان بنای کورس بر سر کعبه می کشد و کان
بهاهای دور که در آن است و از این مقام های بزرگوار ۵۵۵
رفته می شد من از این پس در ماه کسود میا و منار طعی شود
که او

[illegible]

نفسی بنو و حکم بکاران کبیر و عال دل و دانه طالع و نسبی
نعمه بنیم نمودن ان بکر معاونت بر موی الله شکر و انعامات
باید در بار طره در بار نگاه محط رحمت لعل و صفت
در سحر با سحر سامی و نور و محبت بگوشتان کرد و بد که نسبی و نسبی علی
در جهان در حضرت بار اف بانی و محبت چهره امید و نسبی
علمی می نیست با چهره از رخ طالع و نسبی و نسبی و نسبی
و مصلحتی طبعی لا مقدم دفع ماعزادی در نسبی و نسبی و نسبی
در خوراک علم و عمل زود قبول بونی خوار خوار و نسبی
در مود و ابرام حرمت نموده و نسبی و نسبی و نسبی و نسبی
می و نسبی و نسبی و نسبی و نسبی و نسبی و نسبی و نسبی
نادر و نسبی

و در امان در کج می بود بر افشانی می نمود در انوار
جهانمکان در دست و کس می سایه نام سایه در طبعه از نور
و طاعت مکیات نظم هرگاه من با کسی به جویی
نمک بر این عالم و با کسی نین که نماند از نام
و این چنانی که به بخاند که در عین اختیار و طاعت
و این اختیار و عین با کسی در سانه و هرگاه به کسی
در خود نظر اندازد و در عیناری وضع نهانی زمانه در عین
و عین بر سانه و با توانی این سایه معذور طبع به با عین
عینا عین که عین معذور سایه و به دارد معذور بهای عالم
و عینا معذور به نیندازد نظم این بیابان که در عین

هرگاه او کسب کند آزاد است که آنرا بکفایت
آورد و صفای حال و در نور کفایت فرجه که اینست
یا که باقی شود و مانع نمی باشد همه حال متوجه این بوده است
که هرگاه نورانی ظاهر می شود و در اسعفای جبریم بر می گزیند
مرد و خوارند و دعا گو را روحی احسان و رحمت
لطمه در ناچه که این به نور می رسد اگر در کس آورد و در کس
مار که زبان می بنای فقر و باری و سر کاره حدود بنای بود که
حرف و صورت و نمونی مباد و حقیقت خود را پس می رسد و این

نه عانی دولت آمد و تفریه آموز و تفریاد ۵۵۵
بر کسی کرد و دید، انوار که دست نامی خود را بر کس
بر خود حق و در عظیم از این نورانی با خود می بیند که در تمام

بشماره علم

[illegible]

روز (جایز باد) ۱۱۱۱ عطفه نامیدید لطیفی بر کسی
مرد جان بر دست بی رضای می همی با نور بر سوره خیران سحر کی
فرمود تا خیال صحنی گردن نامی می افروزد بدو با دست سواد بود
و تا نفوس شیر مانی کان می برده لعل غصه نیا بودنی راه با هر که گشت
همراهی خست نظم یکسره غنای دل ز راست بر داشت
ما در این برده سوادان نیست تا روز قضا حدیث بود
در آن سلسله را شکی از دایم ز بی غیور و در آن روز در ناکی
از تری با یوز و نه مجوریم بر چه سس آمد محدود هر چه بود با
نظم ای هم بر لب غریب مکرر سخن می آید نیست در میان کمال
چون موز که سخنان بدون آید نیست یک طر خامه و ناو کهن
ازین عالم که همچین عالم نیست چه واکا زد و ازین را که نظم است
مژده در ادب السلام

[illegible]

بصیحه که است فراید و بانی و سید و خیار و امام زین العابدین
و با فضل و کرم برای این فضل حکم ما توانی طبیعت سره زانما
و نازدگی مقدور طافت و لیل سکونی ساز تو کل سکت عظم
از روانی پسین نتوان در کره بشی که انجان بگو ز هر سو و طواف
دل ما ز نور اسلام عظم کریم برین ساز و سکت زور و عبادت
رنده ام منم هم این شکی که نتوان زیستن و نفاذ میسده
سخت جان به پر سن کاش با سببی رخت جزو که این
مسم و فضل ما در تو نف زبان بعضی عطا خسته چه کرم
انصاف باید بود که با سبب نهایی چشم اظهار سکندر و عظم
مستور که گمان سخت و در آرد چون نفاذ سلسله که در آنها
با انوار رنگ سحر و انداختن بیرون ز راز سحر و لال
زبان

و وصل به جوی جاده بزرگستانی نیکاکه غنی دیگر است و در غایت
تضامه نماید به نخست غنی حصول مراد که یاداری عیانم از غایت
عطا فرماید ان شاء الله العزیز اگر زندگی مسطور زفات انجام
عید است که در اسلام لا اله الا الله رفیع ماکورین طبعش می دل
زبان و دست شمع ام حرف در گیرد شرح اشکلی مای روحانی
بر در شوق غلم که در زبانی و میل صبیح ندارد و مجال در کمال
در طارانی هیچ مانده و از سرش و دو آب که زاده از آب چشم که
نمایند افتاده و هم و خیال که در آن میگاهی که فاضلان نامه و مقام
از رفیق اندیشی حجاب کرده مال و میر است صفای سینه افشا
طبعش می دل دام کبوتر است و در چشم احسانهای تصور و حقا
اسفندگاه را چون ترکان مرون اندر خطه و خانه انفسا سناهای

۱۱

١٢

عبرتی که در این باره می بینیم می دانست که هنگام رشائی ندارد
در وقت شکایت ما می بیند او که نمی تواند و اینها هم می تواند
ساخته نور صفت از روی می بیند و در کس همه طور است معاد
صفتی که در آن کوه و دریا ما می بیند بر اعصاف بلند کوه
موجود است بر این آثار محلی مستور است از کسی که می بیند
قصصی که می بیند و در این کوه هزار زندگی از این راهها
ما می بیند و در این محله صفت و در این است که می بیند
رشته صفت و در این محله صفت و در این است که می بیند
صفتی که می بیند و در این محله صفت و در این است که می بیند
که در وقت سر است در طبعه کل با او می بیند و در این
۵۵۱ در صفتی که در این محله صفت و در این است که می بیند

کاین تپید ان گناه در ما که سزا کرده هر دو پیش آمده

هر لحظه دل آماده صد عالم داد و در که کمال کرده از سر

دارم سخن نامیده و هم سر و چهره خود را اهل عالم را

اهل سخن و عمل و دینم سر در دل که به بر سطره کرد طلال

پس در محو عالم موعودم در آینه مال کا زود زارم (۱)

کتاب طایع رسا بس معجودیم در کرد و کرد علوم معجود

اهل عالم در عالم و ز احسان بس بود و حسن معروض طار

صلح و سداد و در خوا و نگه بخش و حسن معبودم و غن

کمال او را که هر صفای رسم و رسم خل از ارم نهاده

دو کس از خدمت کبریا تو در خدمت من و من در خدمت علی می‌باشم
دو کس از عالم معلوم و معلوم همه در پیش تو ظهور
کند در ذات حق لی اسرار نگاه ادم کجای در اوج
روانم کرد محرم و مکرار کرم نمود اگر محرم و مکرار در دل
راه داد که او در دوا و کلک او بام سکه در دوا و کلک
عکس کرد در عین دوا و کلک او در دوا و کلک او بام سکه
و هر که در اعداد کار اصل رسم در اکران دوا و کلک او بام سکه
اگر رسم ملک و دوا و کلک او در دوا و کلک او بام سکه
اگر در دوا و کلک او در دوا و کلک او بام سکه
و هر که در دوا و کلک او در دوا و کلک او بام سکه
و هر که در دوا و کلک او در دوا و کلک او بام سکه
و هر که در دوا و کلک او در دوا و کلک او بام سکه
و هر که در دوا و کلک او در دوا و کلک او بام سکه

ز فیه ادای کس بود و هیچ کس در آن سخن نداشت
و عرض نماید در هیچ جانی نمی بود و سخن و صدای در آن
و خط و عا و بعضی که هم سخن نداشت و خط و عا و بعضی که
از آن سال کوه در کس را از آن سال کوه در کس را از آن سال
مساجد که از آن سال کوه در کس را از آن سال کوه در کس را
نظم جمعی که در کس را از آن سال کوه در کس را از آن سال
سمرس بر دانه که در کس را از آن سال کوه در کس را از آن سال
به بر دانه که در کس را از آن سال کوه در کس را از آن سال
اگر یقین دانی در کس را از آن سال کوه در کس را از آن سال
نظر در آن سال کس را از آن سال کوه در کس را از آن سال

سینه‌های کلاب خیز رو به طرز افغانی منو کلفت

حالت یازب سری مکر و تندی آورده بلیک‌های ضرب

تغیر و صورت در کانی ساسی در لفظ صید و صفای است

و دل بحر در هر روز بر آید ما را مخلصان که نعمت نور در روزی

مباد و غفار کلفت لغافل میزان ۵۹۵ در صید

در این آهنگ خوشم بعد از جای ما است : اینک در حلقه

آواز بای ما است در المثنی نظم و تمام چون بید

خود در این چو عهده مال صدی است بعد از این

در این سکون حالگاه که پس بر دل تو خواه رسید چه بجز نماند

اگر همه من و توان ندانمت که در عهده ما است

در

درین جهان است چه چند سراپا کفت انیسوس را

در عرض ملکوت سودا منقعل دل و زهره زلفه

که در کتبالی سرفراز توان و در سر بر این عالم است

که در این عالم هر کس که در جهان ز غبار غبار است

در پادشاهان قصص این است معنی دیدن عالم

میان این ملک و راز کانی صاحبان عالم مادر داند

اقل کرم نوزده عالمی بخار عیار انبیه کرامی از راز

که در ابد و سحر و حال صفت با کمال و اتم جمیع امار

رطاعت فکده ایم همه چه توان کرد سوده ایم همه

والله اعلم ۵۵۵ روحه جبرئیل علیه السلام

در پیوسته ای بر دانه می نگارم یکسوی منجم خاک است

خاکسری زدن است در بر فرازم دور و نزدیک

بهای این خنده بجز اینست و چون مرده ای را

روزی این سوزش و بای غریب تا مل نامزد می

از ناخنی به تکلف و باید خفت کرم و شمع

توان آمدند هزار غریب تا بر در خنده اجنه غبار وضع

باید برداشت تا سیه و سمنی بر دوا، توان کنند

با دهن تو دارم کول و کوزه که کنم تا مرن زخم حیرت

نیا میسج نامه بجا دستم در قبر کنم عهد حال بی مال

سپید اندر

بشود و وضع نفوس بسته است و نفوس طهارت بر صحت
عین است و عین عاقلیت هر وقت از وی جدا شود
بر احوال خبری که فرغ شود و این است عطا و مانده
نموده این در است و در سراسر مختار بدید او را بدید
نموده او نام عین است مختار و این در است و در است

تست که در راجه علاج عین است و در است و این در است
سعدیه بای چشم در خارج انبیا است در است و عاقل
طبیعی نهانی دل است و لک که در است و عین است
و عین است و عین است و عین است و عین است
و عین است و عین است و عین است و عین است

چنین که کرده‌ام آینه بدار ای شاه طبع خرم
بجی دیده به لعل که در آن نگاه کنی
میکنی بد نگاه چون بود در آن کشته برق
مروغ غبار بر چه از زلفش خون ز لعل آینه سنگ
در آن از غلبه عیان و لکنت چه لعل که سر غوی
و فضا و خوری ز میان چه رفتم نماند که نری
لطم ببار رفت و ما چو لعل بی خاک
کاش این بار افتادنی به بند بر که جفت می
معی باب صدق است که رسته سازند لب لب
در کفادن محو کفانی ماله

کافی فراهم نیامده از اقبال دیدار برستی و طاعن کرد و مازید

از نیاز بیلان مقبول اندرگاه مادر و این صاحب

دختران برسد اگر نه سویی نایب کنایه برسد و فاض

و غیر عطار و عجز بی آرزو بر سر خطه نقصی نمود و بگویم

بصالح عالم توقع با قوا بدین نماید کردید و بر ما بیلان

روزی اظهار رغبت و ضمیمه علی رسید امروز صبح شرف در (۱۲)

منتهای مصلحت یا نه که مانع روانه های این رفیق ملا خطه کرد

بوده است با خود در امل کم نکردید سر از انتظار روانه جوید

از حق رونق عنوان کرد و بخیر و منور گاههای پیداد لحنی

باین بسیار متوالی آورد در هر دو صفحه این کتب

و اما در طرفت هر دو طرف صحیح عالم اقبال بسیار است

ساده و در این سحر فنی یک مرتبه بینیم که دوم از هر دو

نیمت نمی کند و در یک صفحه صحیح بسیار از محل معنی می نماید

و این طرز تحریر صمیم او فاضل ضرورتاً و یکدیگر نیست خارج از

حواشی و در این سحر فنی می نماید و یکدیگر در سحر فنی

که غیر از حدیثی هیچ ندارد و در حدیثی هم غبار است و در

مقداری که در هر دو طرف و عالم را با هم و قراد می گذارم

و اینست که در این کتب هر دو طرف هر دو عالم را با هم و قراد می گذارم

و اینست که در این کتب هر دو طرف هر دو عالم را با هم و قراد می گذارم

تسار نارادای بر عایت نیر مایان عطر اوج و نامور نامور
یوسف مایان بخیر فراخ نزار سکر عطای مودا اگر دانه است
نی سوامی مقدم محرمی سانی نو اندر درخت و اهار سار کز است
سپاه از حضرت او تمس کردن مایان مایان نوداری نو اندر
در بیت طبر کز زبان مارا بنویس ز کز کز العام شود و صوبه
سید بر نو دیدار هم کن بد و دلیل نوری که کوا معنی ساسی
سود یارب که عطا نده ساف مصلح حضور هم هدایت نماند حق از ای
درین شماره اگر کم مس ر خود کرده صاری صارت سنا و اوا
در بایز که حامد عالم سخا عاید که در ناز نظم با هر یک برسان
خدا بود با خوری مان جان خود نود هر تخم که در برود

[illegible]

Handwritten signature: *John A. [illegible]*

